

Nagy médianyilvánosság előtt írták alá 2020. szeptember 29-én a városházán azt a háromoldalú szerződést, amely a dunaföldvári szennyvízhálózat bővítését, korszerűsítését szolgálja. A szerződés aláírói a projektben résztvevő felek: a csatornahálózat tulajdonosa, Dunaföldvár városa képviselőtársaságában Horváth Zsolt polgármester, a beruházó Pannonia Bio Zrt. nevében Pavel Kudriavtcev vezérigazgató és Hódos Ferenc stratégiai igazgató, valamint kivitelezőként a Mezőföld Regionális Víziközmű Kft. ügyvezető igazgatója, Csapó Sándor.

» L. MÉSZÁROS IRMA

A Pannonia Bio Zrt., Európa legnagyobb biofinomítója 15 millió eurós, vagyis mintegy 5,2 milliárd forintos fejlesztést hajtott végre a dunaföldvári gyárban a következő két évben. Ennek következtében megnövekszik az üzem szennyvízkibocsátása. Az aláírt szerződés és a beruházás azt szolgálja, hogy a dunaföldvári szennyvízhálózatot, illetve a madocsai telepet alkalmassá tegyék a megnövekedett mennyiség elvezetésére és tisztítására. Ezért – mint Csapó Sándortól megtudtuk – a szerződés értelmében – rekonstrukciót hajtanak végre a jelenlegi hálózaton, nagyobb teljesítményűre cserélik a szivattyúkat az átemelő telepen, kicserélik a levegőztetési rendszert és hogy az üzembiztonság is magasabb színvonalú legyen, az irányítástechnikai rendszert is korszerűsítik. Így kontrolláltabb lesz a működés.

– A beruházással a mi fejlesztési igényeinket szolgáljuk, de az egész rendszer állapotát és infrastruktúráját is javítjuk – mondta a Pannonia Bio vezérigazgatója. Ilyen módon a beruházás után a Dunaföldvár tulajdonában lévő szennyvízhálózat egy része megújul. Ez a rekonstrukció és a bővítés a teljes rendszer állapotát is javítja.

A szennyvízcsatorna-hálózat rekonstrukciója

A bruttó 196 milliós beruházás anyagi finanszírozója a Pannonia Bio Zrt. A város engedélyt adott a rekonstrukció elvégzésére és a szennyvízkapacitás bővítésére, de anyagilag a fejlesztéshez nem kell hozzájárulnia. A munkák november 1-jén kezdődtek. A kivitelező a szerződésben vállalta, hogy kilenc hónap alatt elvégzi a szükséges fejlesztéseket, s próbüzem után a megújult hálózatot 2021. június 30-án az önkormányzatnak átadja.

Horváth Zsolt polgármester nyilatkozatában még hozzátette, hogy a Bölske utcán jelenleg folyó munkák az ivóvízellátás javítását szolgálják, a fent említett szerződéshez nem kapcsolódnak. Az ivóvíz-program keretében a Miniszterelnökség finanszírozásában 130 millió forintos beruházás zajlik a településen.

A Pannonia Bio fejlesztésével, tevékenységének bővítésével a cég munkaerőigénye is növekszik. Bár még pontos adatokat nem tudtak mondani, de 5–7 százalékos létszámnövekedéssel számolnak.

A Pannonia Bio – kezdetben Pannonia Ethanol néven – 2012 óta gyárt biotermékeket Dunaföldváron. Az MTI-hez eljuttatott adatok szerint 2019-ben 1,2 millió tonna hazai kukorica feldolgozásával 500 millió liternél több etanolt, 300 ezer tonnát meghaladó mennyiségű, GMO-mentes,

magas fehérjetartalmú állati takarmányt és mintegy 10 ezer tonna kukoricaolajat állított elő. A termékeket több mint 30 országba exportáló cég 250 embert foglalkoztat, közvetve 2850 munkahely fenntartását támogatja. Az indulás óta eltelt időszakban a cég nemcsak közel háromszorosára emelte termelőkapacitását, hanem új termékekkel is bővítette kínálatát. Napjainkban élelmiszer-ipari és egészségügyi termékeket, biokémiai anyagokat, továbbá bioüzemanyagokat állítanak elő a kőolaj alapú termékek alternatívájaként – olvasható a cég honlapján. «

Tudatosságot a temetőben!

» BAKSAY ERIKA

Fafka Istvánnal, a Dunaföldvári Római Katolikus Plébánia tanácsosi testületének alelnökével nyár eleji lapszámunkban olvashattak riportot. Akkor a temetők új üzemeltetőjéről, illetve az ezzel kapcsolatos első intézkedésekről beszélgettünk. Az akkori radikális változások után vajon hogy alakult a temetői rend? Hol tartunk a tervekhez képest? ▶

Szemezgetés

Bakos András kiállítása

...lehet egy kicsit másképp is gondolkodni, kiléphetünk a hétköznapi megszokott vágyából.

4. oldal

Taxisblokád

...egy felháborodott jugoszláv vendégmunkás benzint locsolt egy kamion köré a hídnál, s fel akarta gyújtani.

5. oldal

Egy szenvedély története

Az ideai teljesítményével már megszerezte a Super Randonneur címet.

10. oldal

Péter a kosárfonó

Nyáron napi edzésként 30–40 kilométeres távokat is megteszek a gyári handbike-ommal.

13. oldal

Földvári Őszi Madonna

Milyen jó lenne a földvári őszbe is kis vidámságot, szépséget csempészni!

16. oldal

► – Hosszú évek munkája lesz, amíg a temetők olyan képet mutatnak majd, mint amit elképzeltünk. Több felújítási munkát szeretnénk elvégezni a folyamatos karbantartás mellett. Felújításra szorulnak a temető kerítések, kápolnák, ám ezek súlyos pénzekbe kerülnek, amelyeket elő kell teremtenünk. Az ügyünk tehát folyamatában halad előre, ahogy a lehetőségeink engedik. Van azonban olyan terület, ahol már minden a rendelkezésünkre áll ahhoz, hogy emeljük a temetőink színvonalát, mégse tesszük.

– **Ha jól értem, akkor a meglévő eszközeink használatáról van szó, egészen pontosan a szelektív hulladékgyűjtésről.**

– Megvalósítottuk a szelektív hulladékgyűjtést, a három nagy temetőnkben lehetőség van arra, hogy az üveget, a műanyagot és az egyéb hulladékot szétválogatva helyezzük el az edényekben. Temetőnként két nagy gyűjtő konténerünk van, illetve mindenhol egy olyan, 5 m³-es gyűjtőkonténer, amibe az egyéb szemetet, jobbra a szerves hulladékot lehet elhelyezni.

– **Mi a tapasztalat? Így is történik?**

– Az első fél éves tapasztalataink sajnos nagyon kedvezőtlenek. Sokszor néztük az üzemeltetővel, hogy miket raknak az emberek az edényekbe. Azt kell mondanom, hogy nagyon kevés tényleges beleváló van benne, lényegében

üresek a gyűjtőedények, illetve, ha van is bennük valami, az gyakran nem a rendeltetésének megfelelő tárgy, legtöbbször az egyéb szemétnak kihelyezett konténer van teledobálva válogatatlan hulladékokkal. Vagyis, ami megtöltődik, az minden átgondoltság nélkül, vegyes hulladékkal töltődik meg.

– **Vajon mi az oka ennek?**

– Az emberek bizonyára látják, hogy ott vannak a szelektív edények, mégsem gondolják azt, hogy használniuk kéne, vagy egyáltalán el sem gondolkoznak rajta. Szemléletváltásnak kell történnie, mert attól kezdve, hogy gyakorlatilag egy lépést sem kell tenni a szelektív hulladékgyűjtésért, nincs mentség, miért nem teszik ezt.

A dolog sem nem bonyolult, sem nem időigényes. Megnézzük, mink van: műanyag koszorú, művirág, műanyag gyertyatartó, mécses tartó edény, ami megy a

műanyag gyűjtőbe. Üveg mécses, eltört váza, egyéb üvegek az üvegyűjtőbe. Elhervadt virág, elhervadt növényi koszorú, gazak, levágott ágak, nyesedékek az 5 m³-es, vegyes gyűjtőkonténerbe. Ennyi az egész, nem több, csak akarat kérdése, hová dobjuk be a szemetünket. Számomra érthetetlen, miért nem lehet ezt megtenni.

– **Közeleg a mindenszentek ünnepe, a temetőket a szokásos látogatók többszöröse fogja felkeresni.**

– Mindenszentek idején sokan ellátogatnak temetőinkbe, elszármazott dunaföldváriak, távol élő rokonok is hazautaznak. Jellemző, hogy a fiatalabbak körében már természetesebb, magától értetődőbb a szelektív hulladékgyűjtés, általában is a környezet-tudatosság. Abban bízunk, hogy a gyerekek, unokák gondolkodásmódja rávezeti az idősebbeket is erre a tudatosságra, vagy felhív-

ják az idősebb rokonaik figyelmét erre.

– **A szelektív gyűjtés pénzkérdés is. Az önkormányzat több százezer forintot fizet érte évente.**

– Így van. Nem csak arról van szó, hogy a gyűjtés nem megfelelően működik, hanem arról is, hogy ez így kidobott pénz. El vagyunk keseredve az üres edények láttán, azon gondolkozunk, érdemes-e egyáltalán fenntartani. Szerződésünk van erre az évre, a fizetés havi rendszerességgel. De, ha abbahagynánk is szelektív gyűjtést, akkor nem most, hiszen a november lehet a próbája annak, vajon képesek-e az emberek környezettudatosan használni azt, ami adott. Ha januárra az látszik, hogy a helyzet nem változott, akkor elgondolkodtató és egyben szégyenteljes, hogy a temetőlátogató emberek nem képesek változtatni a gondolkodásmódjukon.

– **Erre való a nevelés. A gondolkodást át lehet formálni. Vajon milyen területeken teszi ezt meg az egyház illetve a fenntartó?**

– Az egyházközség templomaikban hirdeti, a temetőnkben pedig felhívásokat tettünk ki, amivel a lakosságot a temetői szelektív hulladékgyűjtésre ösztönözzük. Úgy gondolom, temetőink tisztasága, rendezettsége és környezetünk megóvása érdekében a szelektív hulladékgyűjtés nem csak lehetőség, kötelesség is! «

A polgárőrség a járvány második hullámában

Jelentős erővel készültek fel a polgárőrök a járvány második hullámára. A jelek szerint ez a mostani egy sokkal erősebb és súlyosabb járványügyi helyzet lesz. Mit tesz ennek kezelése érdekében a megyei polgárőrség? Erről Széles János, a Tolna Megyei Polgárőr Szervezetek Szövetsége elnöke számolt be televízióknak.

» BAKSAY ERIKA

– Tavasszal szert tettünk már némi rutinra, tudtuk, hogy lesz

következő, így idejekorán elkezdjük a felkészülést. Ennek érdekében kérelmet nyújtottam be a megyei szervezet elnöksége felé, hogy csoportosítsunk át pénzeket a megfelelő védőfelszerelés beszerzésére. Jóváhagyták a kérelmemet, így bőven a második hullám kialakulása előtt beszereztünk mindent, ami a polgárőreink személyi védelme érdekében szükséges. Segíteni csak az egészséges polgárőr tud.

– **Hány embert jelent ez a megyében?**

– 1900 aktív polgárőrünk van, ezen kívül nagyjából 500 aktív támogatónk. Minden egyes személy kapott mosható szájaszkot, gumikesztyűt, fertőtlenítőt, a gépkocsikba pedig került külön készletcsomag, ami kézfertőtlenítő folyadékot, szájaszkot, kesztyűket, arcvédő plexit és egy fehér védőruhát tartalmaz. Ez horribilis pénzbe, 6 millió forintba került. A házi pénztárunk ezzel nullára kisöpörve.

– **Országos jelenség ez a felkészülés?**

– Természetesen minden megye ugyanezen igyekszik, eltérő

gyorsasággal, a statisztikákból tudom, hogy sok megye még nincs kész. Mi most is az elsők között –ha ugyan nem elsőként– reagáltunk, a mieink már használják a felszerelést. Az idő sürget. Félek, hogy ez a fertőzés elfajul majd, és nagy szükség lesz majd ránk és a technikánkra.

– **Tolna megye a fertőzöttség szempontjából a lista legalján van jelenleg is. Vajon lehet ennek az is oka, hogy a megyében jobban felkészültek a szervezettek?**

– Mindenki tanulhatott az első hullámból. Tény, hogy Tolna megye nem nagy megye. Ez a ►

▶ 108 település töredéke mondjuk Bács megyének, ahol 300 felett van a települések száma, és ezek nagy része kistélepülés. Feltehetően egyszerűbb megvédeni Tolna megyét bizonyos földrajzi, területi adottságai okán is, csak oda kell figyelni, időben lépni, amiben mi sosem tétlenkedtünk. A lakosság védelme az elsődleges feladatunk, ha csak 100 embert meg tudunk menteni a fertőzéstől, már megérte.

Ebben a mostani felkészülésben nem csak mi, polgárőrök dolgoztunk egyedül, más civil szervezetek és aktivisták is részt vettek a munkában, az eszközök csomagolásában, szortírozásában. Macerás munka volt szétosztani, kiszámolni, eljuttatni minden célállomásra a védekezéshez szükséges anyagokat. Ez úton is köszönjük minden segítőknek, hogy velünk voltak ebben a munkában.

– **Vajon ez a nagyon beharangozott második hullám hová fog fajulni? Személy szerint mire számít Széles János magánemberként?**

– Sajnálatos módon rossz helyzetre számítok. Az első menetet többé-kevésbé megúsztta Magyarország, Tolna megye, ezen belül Dunaföldvár még inkább. Most viszont azt látom, a polgár-

mester mindent elkövet azért, hogy a helyi intézményeket, a várost megóvja a nagyobb bajtól. Mindez igen sokba kerül, de ez csak pénz. Látjuk, hogy felfelé ível a fertőzés, ha itt megállna, már az is sok volna, de szerintem a helyzet csúnyább lesz. Az idősebbeknek egyértelműen, de a fiataloknak is törődnie kéne nem csak magával, másokkal is. Vi-

selni kéne a maszkot, mindenhol. Minden áldott nap azzal indul, mennyivel nőtt egy nap alatt a fertőzöttek száma. A királyi tv-ben látjuk, hogy megnyitottak bizonyos kórházakat, átcsoportosítottak orvosokat, a környezetünkben is megjelent a vírus, látnunk kell, hogy nagy a baj.

– **Mire elég akkor a felkészülés?**

– Arra, hogy rendben vannak az emberek, akik segíthetnek, rendben van az eszközállomány, rajta kész a technika. Ez alapesetben is szükséges, de rendkívüli helyzetekre is fel vagyunk készülve, segítséget nyújthatunk más társszervezeteknek, a mentőknek, orvosoknak, rendőrségnek, a katasztrófavédelemnek, különösen, ha nagy a fertőzöttek száma. Nem volt részünk még szélsőséges helyzetben, de ne blokkoljunk le, ha ilyen bekövetkezne. «

Németh Zsolt törzsszászlós lett az év rendőre

» SZABADOS SÁMUEL

Október másodikán az Ispánházban rendezett kis ünnepségen adták át az Év rendőre kitüntetést, melyet idén Németh Zsolt törzsszászlós vehetett át. Az ünnepelt nyilatkozatában elmondta, hogy meglepte a döntés, de titkon kissé számított rá. 2011 óta tartozik a Dunaföldvári Rendőrőrs állományába, korábban a büntetés-végrehajtásnál dolgozott. Jól érzi magát a munkahelyén és a városban. Reméli, ha nem jön közbe rendkívüli esemény még hosszú ideig ez lesz a munkahelye. Úgy érzi, hogy parancsnokai, kollegái elfogadják őt, tisztelik, megbecsülik a munkáját. Jó a kapcsolata a helyi lakossággal is. Annak külön örült, hogy a kollegák szavazása, és nem a parancsnokok javaslata alapján kerül ez a díj átadásra. Kérdésünkre, hogy szerintem mely emberi tulajdonságai alapján érdemelte ki ezt a címet, azt válaszolta, hogy elsősorban talán a kollegialitás, és a

segítőkészség volt ez a tényező többek között.

Kulcsár Szabolcs őrsparancsnok szerint a törzsszászlós személyében jó helyre került a kitüntetés. 25 éve dolgozik az állam szolgálatában, ez nagy idő, így az idősebb generáció közé tartozik. Megbízható, szakmailag felkészült, közösségi ember. A régi hagyomány szerint az őrs állománya titkos szavazással döntött. Az értékelés során szakmai, emberi szempontok is szerepeltek, de számba jöhetnek szubjektív dolgok, például a szimpátia, de ez természetes dolog. Természetesen a parancsnok voka is csak egy szavazatot jelentett.

Horváth Zsolt polgármester gratulálva Németh Zsoltnak néhány gondolat erejéig kitért a múltira. 1994-ben Dunaföldvár, Bölcske és Madocsa önkormányzatai bűnmegelőzési társulást hoztak létre, ekkor alapították ezt a díjat. Az őrs körzete ez a három település. Cél volt a bűnmegelőzési tevékenység összehangolása. A kitüntetést a társulás adományozza, oklevéllel és

Németh Zsolt törzsszászlós

jelképes pénzüsszeggel jár. Minden évben más település rendezte az átadó ünnepséget, mely áprilisra esik, a rendőrnapi környékén. Idén sajnos a járványveszély miatt szeptemberre halasztották az eseményt. «

Támogatóink

Dunaföldvár Város Önkormányzata
Dr. Süveges Árpádné
Kiss Lajos Csaba
Ráthgéber Lászlóné
Petrovics Józsefné
Dr. Hallai Róbert

MEGJELENIK 3500 PÉLDÁNYBAN
KIADJA A PART-OLDALAK
KULTURÁLIS EGYLET
FELELŐS SZERKESZTŐ:
DR. ANDRÁS FERENC,
E-MAIL: ANDRAS2011@GMAIL.COM
TÖRDELÉS: MAGYARI ÁKOS
Cím: 7020 DUNAFÖLDVÁR,
KOSSUTH L. U. 2.,
TELEFON: (75) 341-176,
HONLAP: WWW.PART-OLDALAK.HU,
SZERKESZTI TAKÁCS ANDRÁS
NYOMTATJA: SÉD NYOMDA KFT.,
7100 SZEKSZÁRD, EPRESKERT U. 10.,
TELEFON: (74) 529-950.
ISSN 1589-164X

Bakos András kiállítása a városi könyvtárban

Bakos András munkáiból nem először nyílt kiállítás Dunaföldváron (is), vagyis, aki követi a munkásságát, mondjuk, hogy van egy képe a Bakos-féle gondolkodásmódról, látásmódról. A most látható anyag kimondva is egy szabadabb gondolkodást követ, elszakadva minden formai kötöttségtől. Az alkotóval a városi televízióban beszélgettünk.

» BAKSAY ERIKA

– Amikor egy kiállítás anyagát összeállítod, akkor mi a válogatás elve? Mihez képest kerül bele ez vagy az a kép a kiválasztottak közé?

– Igazából az alkalom az, amihez kötöm a kiállítandó anyagot. Megvizsgálom, milyen munkáim vannak, azok kiállításra valók-e, megnézem a helyszínt, az aprópót, és olyan darabokat választok, amelyek ehhez illenek. Örülök, ha alkalmam van bemutatni a munkáimat, örülök a lehetőségnek, a befogadónak, ezekkel az alkalmakkal megpróbálok élni.

Nemrégiben beszélgettünk a könyvtár vezetőivel, és nyitottak voltak egy kiállítás létrehozására. Nagyon szép a könyvtár, gyönyörű a tér, ahová a képeket tehetem, külön öröm, hogy itt láthatom őket.

– Az idő megy, az alkotások, amelyek korábban készültek egyre régebbiek. Készülnek újak, még újabbak. Vajon van-e olyan alkotásod, ami valamiért minden mércét megugrik, minden elvárást teljesít, a mai napig a kiállításaid része?

– Úgy gondolom, hogy új dolgokat kell csinálni, mindig meg kell újulni ahhoz, hogy egyáltalán hajtóerőt érezek arra, hogy megmutassam a munkáimat. Ha ez a megújulás már nem történik meg, akkor szerintem nem is lesz már fontos nekem, hogy kiállítsak. Nagyon kevés olyan munkám van, ami igen régóta helyet kap a kiállításaimon, egyes darabok fél év, mások évek múlva kopnak ki a tudatomból, nem tartom már fontosnak, hogy bemutassam

őket, eltűnnek a kiállításaimról. Szerintem ez egy törvényszerű változás, fejlődés.

– Most ki Bakos András? Milyen stádium termékei az itt látható képek?

– A jelenlegi Bakos András úgy gondolja, hogy most szabadon engedhetem magam, kibontakozhatok kicsit jobban, nem biztos, hogy rosszak a gondolataim, érdemes őket megmutatni. Ez egyben próba is, mennyire befogadó a közönség, kicsit elvontabb, kicsit elgondolkodtató, kicsit másfajta képek iránt.

– Lehet mondani, hogy ez vagy leginkább te?

– Minden munkám az enyém, mindegyik belülről fakad, csak a saját szememen keresztül tudom nézni a világot, viszont tény, hogy ez most itt inkább egy gondolatiságot, egy elvontabb, szinte megfogalmazhatatlan világot jelenít meg, vagyis kicsit más az előzőkhez viszonyítva. Van egy olyan pont egy műalkotás életében, amikor létrejön az, hogy a gondolat már nem mondatokban fogalmazódik meg, az alkotás nem úgy történik, hogy van egy terv, és annak a lépéseit követem, hanem történik valami, mondjuk egy vázsnon vagy egy felületen, a festékkal, vagy valamivel és én arra reagálok. Ez egy spontán reakció, csak terelem a dolgokat abba az irányba, ahol úgy érzem, hogy ez művészet. Ez egy ihletett állapot, és ha én ezt minél tovább fenn tudom tartani, akkor a végeredmény egy jó munka lesz, de nem olyan alkotás, nem olyan gondolatok, amelyeket meg kéne fogalmazni.

Inkább valami olyasmit üzennek, hogy lehet egy kicsit másképp is gondolkodni, kiléphetünk a hétköznapi megszokott vágányából. Természetesen a törvények áthágását azért óvatosan ajánlanám mindenkinek, vannak törvények, amiket sose hágiunk át, de legyünk nyitottak, mert lehet, hogy valami más is szép, jó vagy esztétikus, mint amit eddig annak tartottunk, lehet, hogy új élményt nyújt nekünk, a megszokottól eltérőt.

– A megújulás a technikát is érinti?

– Kevésbé van megújulás a technika terén, amiben mozgok, az továbbra is az akvarell és tusrajz világa, kicsit elnyúltam az akril festészet felé, használok akril jó néhány munkában. Ez egy kicsit másképp működik, mint az akvarell, több tulajdonsága van, ami eltér a szokásostól, inspirálóan hat rám.

– Az ábrázolásmódod nonfiguratív, mindenki azt gondol bele, amit akar, viszont a színvilágod egységes.

– Más is mondta már, hogy egy színvilágban vagyok. Lehet, ebben jelenik meg Bakos András, nem biztos, hogy a gesztusban, a formavilágban, hanem a színekben jelenek meg igazából.

– Vannak portréid...

– Itt is érzelmekről, gondolatokról van szó. Nem csak arról, mennyire szépen rajzoltam a szemét vagy az orrát valakinek. A portré nem egy sima tanulmány, mindig zajlik mögötte valami.

– De a portré mégiscsak kötöttebb műfaj, itt helyreáll az egyensúly, nem rugdoshatod fel a szabályokat. A portré valakit ábrázol. Nézzük például Csilla portréját.

– De, itt is felrúgjuk a szabályokat, csak itt mások a szabályok. Csillánál azt a szabályt rúgtam föl, hogy nem festünk annyira realistán, nem festünk nagyon kidolgozottan. Nóránál egy kicsit más szabály érvényesült, játszottam a színekkel, elhagytam formákat, mintha eltűnne a háttérben. A szaxofonos esetében egy kicsit a zenét is próbáltam belevinni. Az illető tudta nélkül készült a portré, egy hiányos kép alapján, ki kellett pótolni egy kicsit a képet egy szokatlan megközelítéssel.

– A szabályok felrúgdosása valamiféle forradalom Bakos András művészetében?

– Úgy gondolom, hogy kell a forradalom, apró kis forradalmak, mert e nélkül nem érdemes foglalkozni művészettel, vagy bármilyen mással, amiben nem vagyunk már képesek megújulni. «

Taxisblokád 1990–2020

» SZABADOS SÁMUEL

Harminc évvel ezelőtt, 1990 tavaszán került sor a rendszerváltás utáni első szabad és demokratikus választásokra, melyet az MDF nyert. Antall József miniszterelnök vezetésével megalakult az új kormány. Történelmi szerepet vállaltak fel. A kommunista diktatúrából a polgári demokráciába kellett átvezetni az országot tapasztalatok nélkül. Nehéz feladat volt. 1900 nyarán látványosan emelkedett az olaj világgpiaci ára. Magyarországon is várható volt, hogy benzin áremelés lesz. Október vége felé a kormány jelezte, hogy a közeljövőben nem tervez üzemanyag áremelést. Megdöbentő volt a hír, mikor október 25-én bejelentették, hogy drasztikus, 60%-os áremelés várható a következő napokban. A benzin literenkénti ára ötven forint fölé emelkedett. Az áremelést azzal indokolták, hogy elejét akarják venni a pánikszerű felvásárlásnak. A leginkább érintettek a taxik, fuvarozók érdekvédelmi szervezetei a fővárosban rögtön tárgyalásokat kezdeményeztek a kormánnyal, nem sok sikerrel. Másnap, október 26-án, pénteken délelőtt tiltakozásként megkezdődtek az útlezárások országszerte, így városunkban is.

Harminc évvel ezelőtt Dunaföldvár stratégiai fontosságú közlekedési csomópont volt. Nem volt még híd Szekszárdon és Dunaujvárosban, nem épült még meg az E 5-ös autópálya a Balkán felé. Hétvége volt, péntek délelőtt az azóta már elhunyt Széphalmi Nándor szállítási vállalkozó kamionjával kezdte a híd felhajtóján az útlezárást. Az országos központtal kapcsolatot tartva ő szervezte a háromnapos akciót. Autók százai rekedtek a városközpontban, köztük nagyon sok hazautazni szándékozó jugoszláv vendégmunkás. Az akkori események politikai töltetet is kaptak. A magát konzervatív jobboldalinak minősítő kormány ellenzéke, a baloldali MSZP és az akkor még li-

berális elveket valló FIDESZ is szimpatizált a demonstrálókkal. Az eseményekről Vajai István operatőr több órás filmfelvételt készített, mely harminc év távlatában városunk múltjának felbecsülhetetlen értékű kortörténeti dokumentumává vált. Ez időben még nem volt városi tv. 2020 őszén a Dunaföldvár Tv dokumentumfilmet készített a harminc éves évforduló kapcsán. Az események ma élő résztvevőit szólítottuk meg. Cikkünk a film rövidített kivonata.

Kovács Lajos: „Én már pár éve taxiztam Dunaujvárosban, Földváron én voltam az egyetlen taxis. Csütörtök este már értesültem a kollegáktól CB rádión, hogy másnap valami tiltakozás készül, de a részleteket még nem ismertem. A belvárosban laktam, délelőtt láttam, hogy áll a forgalom, kimentem a hídra, ott Széphalmi Nándorral beszéltem, egyeztettem a taxik és a fuvarozók álláspontját. Megindultak az egyeztető tárgyalások Pesten, mi a rádió híreiből és telefonhívásokból követtük az eseményeket. Voltak ideges emberek, de alapvetően szerintem a három nap alatt nyugodt volt a helyzet a városban. Úgy éreztük akkor, hogy az emberek többsége velünk szimpatizál. Volt szó arról is, hogy megnyitjuk a hidat, kis időre, de az első nap ez lehetetlen volt, mivel a másik oldalon a soltiak állták el, ők pedig ekkor nem mentek bele a nyitásba. A taxik számára volt utóélete is a blokádnak. Hatósági eljárás indult ellenünk polgári engedetlenség miatt. Újra kellett vizsgáznunk, és csak 1991-ben kaptunk amnesztiát.

Szécsi Attila: „Fiatal rendőr voltam akkor a helyi őr állományában, és utólag nézve valóban szolgálati időm legizgalmasabb eseményei voltak azok a napok. Csütörtök este értesültünk arról, hogy másnapra szerveződik valami. Egy kétórás autós felvonulásra számítottunk, nem gondoltuk, hogy három napos blokád lesz, nem is voltunk rá felkészülve. Az

első nap volt a legkeményebb, a kormány a blokád rendőrségi feloszlátásáról döntött. Már bejártuk a helyi téeszeket is, hogy traktorokat, nehézgépeket szerezzünk az autók elvontatásához. A téeszek vonakodtak, de érezni lehetett, hogy a lakosság sem támogatja ezt a megoldást, sőt a rendőrszakszervezet is tiltakozott ellene. Kritikus órák voltak ezek, nagyon izgultunk, végül is visszavonták a parancsot, nem kellett erőszakot alkalmazni. Feszült volt a hangulat itt a belvárosban, de nem kellett rendőrségi beavatkozás. Pados Ferenc akkori őrparancsnok, aki azóta sajnos meghalt, jól tudta kezelni az eseményeket. Sőt, a zűrzavaros napokban tudomásom szerint betörés, lopás sem történt. Úgy tűnik, az alvilág tolerálta a helyzetet.”

Nagy Géza: „Tudták rólam, hogy sárkányrepülőzők, és Pados Ferenc őrparancsnok kért meg, hogy a magasból tájékozódjak a környékbeli állapotokról és tájékoztassam őket. Köröztem Dunaujváros, Solt és Bölske között. Láttam, hogy a központok, a forgalmas kereszteződések beálltak. A hatos úton is sok helyen autók várkoztak. Megszervezték a mellékutak lezárását is. Jól lehetett látni, hogy mellék- és földutakon is többen próbáltak eljutni valahova, de nem sok sikerrel. A legforróbb percek talán azok voltak, mikor egy felháborodott jugoszláv vendégmunkás benzint locsolt egy kamion köré a hídnál, s fel akarta gyújtani. Szerencsére sikerült megnyugtatni, köszönhetően elsősorban Misunak / Radovics Cvjetko/aki szerbül beszélte meg vele a dolgokat. Félő, hogy akkor eszabadtak volna az indulatok.”

Rédli Mihály – Mita: A városközpontban laktam, így egészen közelről láttam az itt zajló eseményeket. Nagy volt a tömeg, megre-

kedt autósok, helyi báméskodók, nézelődők. Időnként az autók elkezdtek dudálni, majd elhallgattak. Az akkori Piroska presszóban dolgoztam a pincében pultosként. Pénteken délután ötkor kezdtem, sokan lejöttek, idegenek is. Kilenckor bezártam, feljöttem és látva a sok embert, besegítettem a presszós kolleganóknak. Folyamatosan jöttek az emberek mosdóba, vagy ételér, italért. Megjött a főnök, Hoffmann János is. Megszerveztük a teafozést, szendvicsszítést. Megegett, hogy gyerekeknek, nagy családoknak ingyen adtuk. Sok földvári bejött este, hogy tájékozódjon, körülnézzen. Az utcán is megjelentek az önkéntes adakozók, teát, süteményt, szendvicset kínáltak. Éjjel kettő után zártunk”

Doór Péter: „Mindhárom napon sokat voltam itt a központban. Voltak nagyon feszült percek, mikor hajszálon múlt a botrány. Mi, helyiek igyekeztünk nyugtatni a várakozó autósokat. Sokat segített Misu, aki szerbül magyarázta el a jugóknak, mi is a helyzet, mert néhányan benzines palackkal fenyegetőztek, de szerencsére nem lett baj. Szerintem nem kellett volna a városközpontba engedni a sok autót, már a hatos úton meg kellett volna állítani őket.”

Hoffmann János: „Akkor a Piroska presszó üzletvezetője voltam. Péntek volt, átlagos hétvégére számítottunk, de kiderült, hogy rendkívüli helyzet állt elő. Autók álltak a központban és nagy volt a tömeg. Egyre többen jöttek be ételt, italt vásárolni. Megbe- ▶

► széltük a kollegáimmal, hogy meghosszabbítjuk a nyitva tartást. Vásároltunk zsömlét, felvágottakat a szintén tovább nyitva tartó boltokból. Szendvicseket, teát készítettünk, Egy részét ingyen osztogattuk. Voltak emberi, megható pillanatai is ezeknek a napoknak. Egy vendégmunkás német rendszámú Audi-val ment volna haza édesapja temetésére. Kétségbeesve könyörgött, hogy engedjék át a hídon. Széphalmiék átengedték, de ez csak egy akadály volt, nem tudom, hazajutott-e. Késő este fogytak a vendégek. Sokan a kocsikban aludtak. Azt remélték, hajnalban megnyitják a hidat, és mehetnek. Nem így történt, szombaton folytatódott a bloká, csak vasárnap ért véget.”

Csesznek János: „Néhány nappal előtte voltak az önkormányzati választások, ekkor történt a polgármesterváltás is. Engem is képviselővé választottak, társaim közül volt, akit alig ismertem. Nagyon nehéz helyzettel kellett szembenéznünk. Szerencsére a testületi tagok közül szinte mindenki bejött a városházára péntek este. Először is az ellátást kellett megszerveznünk. A pékséggel megbeszéltük, hogy este is süsse nek kenyeret, zsömlét. Az áruház alatti ABC is tovább maradt nyitva. Márton Zoli autóval valakivel együtt kerülő utakon Dunaújvárosba ment a tejüzembe tejért, ez is

le volt tárgyalva, és szerencsésen visszatért a rakománnyal. Igyekezünk mindent megtenni, hogy legalább az alapellátás zavartalan legyen. Megszerveztük az éjszakai elszállásolást is a művelődési házban és az iskolában, fűthető helyiségeket jelöltünk ki. Nem sokan vették igénybe, inkább az autókban aludtak a gyors indulás reményében. Este a városházán igen feszült volt a helyzet. A megrekedtek közül sokan bejöttek, magyarok, jugoszlávok. Kiabáltak, fenyegetőztek, gyűjtogatni akartak. Rajtunk kérték számon az eseményeket, de hát mi nem tehattünk minderről. A rendőrséget is kihívtuk, aztán lassan csillapodtak a kedélyek.”

Radovics Cvjetko – Misu: „Pénteken dél körül mentem ki a hídra, akkor már a központban sok kocsit állt. Főleg a jugoszláv

vendégmunkásokkal beszéltem, kérdezték miért áll a forgalom? Próbáltam elmagyarázni nekik, hogy ez egy demonstráció a benzinár emelés ellen. Volt, aki megértette, volt, aki nem. Kérdezték, miért éppen hétfőn, mikor ők haza akarnak menni? Tolmácsoltam a rendőröknek is, másoknak is. Három napig alig pihentem valamit. Ideges volt a hangulat, volt lökdösődés is. Benzinnel akartak egy kamiont körülloccsolni, ez volt talán a legfeszültebb pillanat, de sikerült megnyugtani az illetőket. A központban megrekedt autók nyolcvan százaléka szerb volt, néhányan visszafordultak Németország felé. Voltak kisgyerekes családok is, egy családot, azt hiszem az iskolába vettek éjszakára. Hétfő reggel állt vissza a normális forgalom.”

Horváth Zsolt: „1990-ben Taszáron teljesítettem szolgálatot re-

pülös tisztként. Pénteken a családommal indultunk haza Dunaföldvárra, már készen volt az itteni házuk. Dombóvár, Tamási környékén már lassították a forgalmat a kamionosok, itt értesültünk az eseményekről. Igyekeztem sietni, de egyre több autó állt az utakon. Földvárhoz érve Előszállás felől már állt a forgalom. Alig öt kilométerre voltunk a lakásunktól. Igyekeztem ismerőst szerezni. Szerencsére talákoztam Kaszás Ferivel, ő is részt vett a bloká szervezésében. Kértem, hogy engedjenek át. Elkezdtek tanácskozni, mikor azzal érveltem, hogy legalább a földváriakat engedjék be a városba, kötélnek álltak. Viszonylag nyugodt, higgadt volt akkor ott a hangulat. Másnap egy rendőrautó állt meg a házuk előtt, hozott egy táviratot – akkor még volt ilyen is –, hogy vonuljak be azonnal Taszárra. Valahogy nagy nehezen visszaértem, a családom itthon maradt. A seregben nyugodt volt a hangulat, nem rendeltek el készenléletet, arra készültünk fel, hogy esetleg a lakossági ellátásba besegítünk. Persze mindenki erről beszélt itthon és ott is. Voltak politikai tartalmak is, nem véletlen, hiszen a rendszerváltás évében jártunk. Egyesek a kormányt bírálták, mások szerint az ellenzék bénította meg az országot. Szerencsére napokon belül békés eszközökkel rendeződtek a dolgok. «

Együttműködés földön, vízen

Nemrégiben együttműködési megállapodást kötött egymással két dunaföldvári szervezet, az egyik a helyi polgárőrség, a másik egy újonnan alakult, fiatalokból álló csoport, a Dunaföldvári Poszeidón Vízi Természet és Környezetvédők Egyesülete. A két szervezet nevében Széles János, mint a Dunaföldvári Polgárőrség tiszteletbeli elnöke, illetve Vác Zsolt, az új egyesület elnöke beszélt a megállapodás részleteiről a városi televízióban.

» BAKSAY ERIKA

– A polgárőrség sokféle helyen bizonyított már, földön, vízen,

sárkányrepülővel még a levegőben is. –mondta Széles János. – Alakult egy új egyesület, amelyik felkeresett minket, jelezte, hogy tiszteli a munkánkat, és segíteni szeretne minket a maga módján. Márpedig ők egy vízi egyesület, akik részben elvben, részben gyakorlatban is segíteni szeretnék a munkánkat. Igaz, hogy van már egy motorcsónakunk, de nem vagyunk folyton a vízen. Komoly segítséget jelenthet, ha egy csoport, akik viszont rendszeresen jelen vannak a vízen jelzik számunkra, ha olyan dolgot tapasztalnak, ami nem oda való, vagy

nem kívánatos cselekmény. Úgy gondoljuk, az ajánlatuk mindannyiunk javát szolgálja.

– Ennek a felajánlásnak a feljében az új egyesület viszont kap egy kenut, lényegében egy csere-szerződés keretei között. Tekintetjük ezt befektetésnek, illetve bűjtatott utánpótlás nevelésnek?

– Igen, nagyon örülnénk annak, ha a fiatalok utánunk jönnének. Manapság nem divat az ingyen munka, főleg nem a köz érdekében. Ha a fiatalok meghallják, hogy itt nincs fizetés, akkor már lépnek is tovább. Meg kell becsülni azt, aki a társadalomért, a közösségért ingyen dolgozik, illetve segíti annak munkáját. Mi adjuk a feltételeket, és várjuk

azokat, akik ráéreznek ennek a munkának a szépségére. És hát egy ilyen kapcsolat eredményezheti azt is, hogy egyesek kedvet kapnak a polgárőr tevékenységhez...

– Lesz ennek a kapcsolatnak valamilyen szervezeti következménye? Mondjuk a polgárőrségen belül lesz egy utánpótlásnevelés-sport szakosztály?

– Az országos polgárőrségnek van vízi tagozata, a Velencei tónál, Balatonnál, Tisza-tónál. Itt nincsenek tavak, de van Duna, és itt vannak a hadra fogható, aktív, sportoló fiatalok, akkor meg miért ne alakulhatna a köz javára vízi tagozat, és ebben legyen élenjáró Dunaföldvár. ►

► – *Ez annyira kézenfekvő, hogy jogos a kérdés, hogy vajon eddig miért nem történt meg?*

– Mert nem jutott eszünkbe. Most volt kezdeményezés, az érdekek egyeztek, a pénz Dunaföldváron marad, és mindenkinek jó, hogy így történik.

Évek óta van érvényes együttműködési szerződésünk a Paksi Vízürendészeti Rendőrrel. Dunaujváros talán közelebb van, de a Pannonia Bio magasságában van a vízi határ, onnét lefele Fadiga a vízi polgárok besegítenek a vízi rendészet munkájába. Van egy motorcsónakunk, ha szükség van ránk, használjuk. Ez a tevékenységünk is bővíthet a poszeidonos gyerekek felajánlásával.

– *Úgy tudom, ennek a bizonyos egyesületnek van egy aktív polgárőr tagja.*

– Igen, ha nem is a legfiatalabb tagja az amúgy fiatal egyesületnek, de annál aktívabb: Vajai István. Talán miatta is bízunk abban, hogy a két szervezet tevékenységében lesznek átfedések.

– *Mutassuk be az új egyesületet! Mikor, milyen céllal alakultatok?*

– Idén április elsejével jegyezték be az egyesületünket – mondta Vác Zsolt elnök. – A fő céljaink egyértelműen benne vannak a ne-

vünkben: a természet, a környezet védelme, a vízi sportok művelése. Szeretnénk összefogni a fiatalokat a kicsiktől a nagyokig, és megmutatni nekik a vízi élet szépségeit, megtanítani őket úgy élni ezekkel az adottságokkal, hogy ne okozzanak károkat benne.

– *Mekkora a tagság?*

– Az egyesület működéséhez 10–12 fős alapító tagság kell, ez a megalakulás feltétele. Ezen kívül vannak tiszteletbeli tagjaink és támogatóink is, de többen jelezték már, hogy szeretnének belépni hozzánk. Szeretettel várunk mindenkit.

– *Az egyesületnek mostanra féléves múltja lett. Mit tevékenykedett ez idő alatt?*

– Voltak már felkéréseink, nyilván a profilunknak megfelelően vízhez kötődő programokban vet-

tünk részt. Mindent elvállaltunk, amire lehetőségünk adódott. A legtöbb esemény a nyári szünethez kötődött. Mivel idén az önkormányzat feladata volt a gyerekek nyári táboroztatása, így szinte minden hétre jutott egy gyerekprogram. Sokat vittük a gyerekeket csónakázni, evezni. Bemutattuk nekik a vízi élet szépségeit, megmutattuk, milyen szép az a város, ahol élnek – a víz felől nézve is.

– *Megvan-e az egyesület működéséhez szükséges eszközállomány?*

– Ez a mi esetünkben elsősorban túrakenukat jelent, a csónakokra, evezőkre, különböző méretű mentőmellényekre van szükségünk. Először a Dunaföldvári Vízisportkör Egyesület kenuit használtuk, ezeket kölcsönbe kaptuk, majd a későbbiekben két

kenu az alapító tagok vettek magánszemélyként, amelyeket az egyesület is használhat. Amiről pedig jelenleg is beszélünk, az az a kenu, amit a polgárőrséggel megkötött együttműködési megállapodás segítségével vásárolhattunk meg a polgárőrség támogatásából. Vagyis jelen pillanatban három saját kenuunk van. A három saját kenuunk hatszemélyes, biztonságos, rendes túrake-nu.

– *Ezzel az eszközállománnyal már bármilyen túrára elindulhat egy rendezőbb csapat is.*

– Így is terveztük, de a covid-járvány keresztülhúzta a számításainkat, nem vállalhattuk nagyobb csoport biztonságos túraztatását.

– *A polgárőrség nem titkolt vágya, hogy a későbbiek során talán a polgárőri munka iránt is érdeklődne az egyesület tagsága...*

– Ez egyéni döntés lehet, de az együttműködés jelzi, hogy nem állunk távol egymástól. Mivel a tagságunkban van egy polgárőr, megvan a lehetőség, hogy betekintsünk egymás tevékenységébe. Ahogy egy vízisport körös kedvet kaphat a polgárőrséghez, úgy ez fordítva is megtörténhet. Semmi sem kizárt. «

Gondolatok a divatról

» L. MÉSZÁROS IRMA

A divat változik! Hányszor mondtuk már ezt a mondatot. Folyton új divat jön, majd eltűnik. Akadnak, akik folyamatosan követni próbálják, mert – mai szóhasználatlaltal – trendik akarnak lenni. Mások csak mértékkel veszik át. Bárhogyan is állunk a kérdéshez, a divat – főleg bizonyos életszakaszunkban – igencsak befolyásolja mindennapjainkat. De most mégsem a ruházat színét, a szoknya hosszát és fazonját, a cipő orrának formáját, sarka-talpa milyenségét meghatározó irányzatokról beszélünk, amelyeken szoktunk mosolyogni, akár berzenkedni is. Nem, nem erről a di-

vatról, hanem valami másról. Tán ez nem lesz olyan változékony és mulékony, mint az előzőek.

Mostanában divat mozogni: kocogni, futni, kerékpározni, a sokféle nevű erőnléti, saját testsúlyos edzést nyújtó csoportokba járni, szabadban vagy zárt térben, egyedül vagy kisebb közösségben, akár zenére végzett tevékenységeket végezni. A lényeg a mozgás. A városunk közelében található bringaúton sok huszonevest, de jó ötveneseket is látok kocogni, tekerni. S a közösségi oldal fotóin azt is tapasztalom, hogy olyan egykori tanítványaink teljesítenek igencsak tiszteletreméltó távokat, akik a tanórák közötti szünetekben vagy a testnevelés órákon alig-alig akartak megmozdulni, akiket osztálykiránduláson ösztökélni kellett,

hogy kapaszkodjanak fel egy váromhoz a hegytetőre. Ma egyre kitartóbban tekerik a kerékpárt, futnak, és élvezik a hosszú távot is. Aztán ott vannak az aerobik, jóga, hastánc, gymstick, spinning és egyéb foglalkozások. A Dunaparti parkban sporteszközöket találunk, amelyekkel erősítheti magát egy-egy korosztály. Újra indult a zumba. Népszerűek a szenior örömtánc foglalkozásai, a természetjáró túrák. Tekerünk, futunk, tornázunk, gyalogolunk, táncolunk, azaz mozgunk. Mert sok mindent kapunk a mozgástól: örömezt, azt a tudatot, hogy meg tudom csinálni, hogy képes vagyok legyőzni a saját korlátaimat. Ezt megtapasztalja az ember egy-egy hegymászaskor kirándulás közben, vagy a legelszántabak az országúti kerékpározás

vagy a futóversenyek során. A jóleső fáradtság más, mint az örömtelen mozdulatlanság.

A mozgás erősíti a testet és a lelket is. S tán már nem csak azért fut, bringázik, edz, táncol, mert divat. Önmagának ad valamit. Nem csak az izmaiban. A mélypontok legyőzéséhez és az élethez: akaratot, hitet, önbecsülést. Élményt. S mert érzi, hogy mind-ez jó a testének, lelkének. «

Helyesbítés

A Part-Oldalak szeptemberi számában megjelent Régi dokumentumok nyomában című cikkben a családi kép pontos aláírása a következő: „A Névery család, János fiuk születése előtt.” Elnézést kérünk az érintettektől.

Ismét a városközpontban emlékeztek meg a zene világnapjáról

» SZABADOS SÁMUEL

Kellemes, ismerős dallamok keltették fel a járókelők figyelmét szeptember harmincadikán a városközpontban. A városi zeneiskola három év után ismét a Béke tere választotta ünnepi koncertjének helyszínéül. Részben a járványveszély is indokolta a szabad teret. A szél kissé erős volt, az autók zaja is zavart néha, de a szülőkön, hozzátartozókon kívül sok arra járó ember megállt hosszabb-rövidebb időre mosolyogva, vagy éppen komolyan hallgatva a fiatalok előadását. A rendezők szerint éppen ez volt a cél. E napon világszerte a

zenét, életünk e csodálatos ajándékát ünnepeljük, és persze a zeneszeket, akik megteremtik számunkra ezt az élményt. És ha csak az év egy napján, pár percre megállítja az amúgy sietős, fásult embert a dal, a muzsika kizökkenti köznapi világából, már érdemes volt ezt a rendezvényt megtartani.

A koncert repertoárja igen széles volt. Felcsendültek a komolyzene ismert klasszikusai, népdalok, könnyűzenei betétek, filmzenék, gyerekdalok. Énekkarok, fúvósok, vonósok, billentyűsök váltották egymást a jelképes színpadon. Hallottunk remek hangszerszólókat, szóló énekese-

ket. A zeneiskola számára ez az alkalom kitűnő reklám is egyben. Az érdeklődők tapasztalhatták, hogy milyen színvonalas képzés zajlik az intézetben. Tapasztalhatták, hogy milyen sokszínű és értékes városunk zenei élete. Az iskola tanárai elmondták, hogy szeptember közepe óta sokat gyakoroltak, a gyerekek megtisz-

teltetésnek vették, hogy felléphetek. A szabadtéri produkció még nagyobb koncentrációt igényel, hiszen el kell vonni a nézők figyelmét a zavaró külső ingerektől. És ha a hallgatóság közül akár csak egy vagy két gyerek dönt úgy az élmény hatására, hogy szeretne ezután zenével foglalkozni, megérte. «

Duna-hídunk 90 éves 2.rész

Hídavatás, 1930. november 23.

» BOGNÁR ZOLTÁN

A Tolnamegyei Ujság 1930. nov. 26.-i, XII. évf. 93. száma, a hatoldal, oldalanként négyhasábos lap mintegy két és fél oldalt szentel a dunaföldvári hídavatásnak.

A címdalalon több részletben „Dunaföldvár nagy ünnepe” címmel olvashatunk alapos, mindenre kiterjedő beszámolót az átadási eseményről és a kapcsolódó protokoll-történekekről. A második oldalon Rátkay László dunaföldvári ügyvéd, volt országgyűlési képviselő, népszínműíró patetikus verse, „A dunaföldvári csonka torony” hat versszaka olvasható. (Úgy látszik, az országosan kiemelkedő hídavatási eseményhez kapcsolt, emelkedett Rátkay-vers elhelyezésénél már akkor felülmúlta az üzleti érdek a jó ízlést, ugyanis a vers egy Philips-rádióhirdetés és egy Aszpirin-reklám között található). Mindezek után a 2. és 3. oldalakon következik a híd tényleges technikai leírása, az építkezés folyamatának ismertetése.

Járjuk végig a méltatást!

„Mondhatnánk, hogy országos ünnep, mert hogy: a magyar tudás, akarás és élnivágyás egy újabb alkotásával lett gazdagabb nemcsak Tolna vármegye, hanem az egész ország” – szól a beharangozó első bekezdése.

Az írás elején a magát egyszerű „S.”-sel jelölő szerző kiemeli, hogy a „Dunán innen és a Dunán túl” összekapcsolása olyan nagy jelentőségű, hogy Horthy Miklós kormányzó magas személyiséggel növeli az esemény országos jellegét.

Az újság – ahogy az egy regionális sajtóterméktől tán el is várható – nagy terjedelemben foglalja a ceremónia személyeivel, testületeivel, a beszédekkel, a teljes eseménysorral. A névvel, ranggal felsorolt előkelőségek száma az ötvenet bizonyosan meghaladja. Jelen volt minisztertől államtitkárokon át, MÁV-elnöktől posta-vezérigazgatón át katonatisztekig, egyházi személyiségekig, megyei tisztségviselőig sok-sok meghívott, többeket „összeírni tudósítónknak nem sikerült!” – írja a lap.

Természetesen jelen volt Dunaföldvár teljes képviselőtestülete, a hadviseltek, a megyei vitézek, sőt, „Dunaföldváról és környékéről a hölgyek hatalmas, szép csoportja.”

A zászlódszben levő Dunaföldváron a feldíszített vasútállomásra felvonult a vendégfogadók egy népes társasága, megyei és helyi közigazgatási vezetők, a Dunaföldvári Levente Egyesület díszszázada, Pintér János róm. kat. tanító, karmester vezetésével a leventezenekar.

A „Turán” – Horthy Miklós különvonata 11óra 45-kor futott be, a leventezenekar a Himnuszot játszotta, a Főméltóságú úr az utolsó akkordnál lépett ki a szalonkocsiból fiával, Horthy Istvánnal és kísérete tagjaival. A katonatiszti üdvözlések, jelentkezések után Jankó Ágoston megyei főispán, majd Forray Aladár, a dunaföldvári helyettes főjegyző köszöntötte a magas rangú vendéget, az ország államfőjét a nagyközség nevében.

„Harmadszor köszöntjük Főméltóságodat hódoló tisztelettel és szeretettel a község területén. Itt kelt át Főméltóságod a Dunán, amikor Szegedről megindult újjáépíteni ezt a rombadólt országot(...) érezte a községben lakók szívének dobbanásában a rajongó szeretetet és a mélységes hódolatot.”

A fogadtatás után a vendégek autókönvoja a feldíszített útvonalon a városba hajtott.

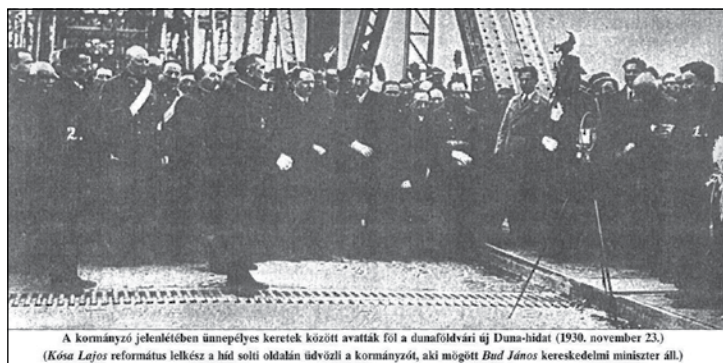
Ezalatt a híd melletti térséget, a Duna-parti sétátér folytatását a többi meghívott rangos vendég, illetve a „többezer fős” ünneplő közönség foglalta el. Az itteni vendégfogadó személyek közül kiemelendő Rátkay László volt országgyűlési képviselő és Sipos Ernő, a rendezőbizottság elnöke.

A kormányzót az autók kíséretével a Hősök szobrához vitték, itt Horthy kegyelele jeléül koszorút helyezett el.

A következő közeli állomás a dízsátor volt, végül is az ünnepség színhelye, a kíséret idevonult, a vendégek helyet foglaltak.

Az „Acélhang” dalárda elénekelt a Himnuszot, majd újabb üdvözlő beszédek következtek. Előbb Bud János kereskedelmi miniszter kérte fel a kormányzót a „gyönyörű helyen büszkén emelkedő híd” átadására.

Az ünnepi programsor szertartásos eleme volt, hogy megszólalt a két, ezentúl itt, az ország közepén szilárd összeköttetésbe kerülő megye képviselője is. Előbb Szévald Oszkár alispán Tolna vármegye, majd Dr. Erdélyi Lóránt alispán Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye nevében. „Legyen ez a híd érkapocs, amely szorosan fűzi össze a ►

► (...) Dunántúlt és az Alföldet” – mondta Erdélyi.

Ezután államtitkári jelentés következett a hidépítés történetéről és adatairól, s arról, hogy a próbateljesítés megfelelő eredményeket hozott, a híd a közúti forgalomnak átadható. Az államtitkár nem volt más, mint a dunaföldvári illetőségű Forster Gyula!

Ekkor következett be az a fordulat, amely bekerült a dunaföldvári legendáriumba is, a mai idősebb korosztályoknak tán mesélték az akkori jelenlévők: "... hatalmas orkán támadt. Az eddig csendes Dunán hatalmas hullámhegyek támadtak és

haragosan csapkodták a hid hatalmas pilléreit.” – szól a tudósítás.

A rosszkor jött vihar nem ijeszte meg sem a házigazdákat, sem a vendégeket, az avatási program elszántan folytatódott: Horthynak bemutatták a híd tervezőjét, Dr. Kossalka János műegytemi tanárt, a mérnököket, kivitelezőket, vállalkozókat, néhány előmunkást.

A kormányzó ezután az oldalépcsőn a hídfőhöz ment. Ott Ambach Mihály róm. kat. esperes plébános beszentelte a hidat majd a Főméltóságú úr „elszakította a hidat elzáró aranyzalagot, szétnyílt a magyar ruhás leánykákból és fi-

úkból álló élőkapa és a kormányzó virághullás közepette és orkányszerű viharban, harangzúgás közben a leventék sorfala között átvonult a fényesen feldíszített és fellobogózt híd...” A folyó bal partján Kósa Lajos solti ref. lelkész mondott imát. A hídavatás az „Acélhang Dalárda” Szózatával véget ért, ám a teljes program még nem.

A kormányzó és kísérete autóba szállt és megnézte a Holtiduna (Kis-Duna)-hidat és a Soltig vezető új műutat. Az új út mentén leventék álltak sorfalat.

A nap Dunaföldváron folytatódott az Egyenlőségi Körben, ahol 150 személyre készített villásreggeli (a korabeli protokoll, ill. az idézett lap írja így!) várta avató előkelőségeket.

Vajon mi volt a földvári vendéglátás étlapján – és tányérján? Halpaprikás, túrós csusza, gyümölcs, feketekávé.” Kócsy Imre halászmester főzte oly ízletesen, hogy a kormányzó Őfőméltósága is dicsőreleg nyilatkozott róla.”

A koradélutáni program után a kormányzó „asztalt bontott és a je-

lenlévők lelkes éljenzése közben” autóba szállt. A vasútállomáson helyi szintű katonai (leventék) tiszteletadással búcsúztatták. A „Turán” vonat 15 óra előtt visszaindult Budapestre.

„S”, a korabeli nagyszerű esemény krónikása, a jeles nap szemtanúja, a cikkíró bőséges, pátoszos jelzőhasználattal zárja gondolatait. A Duna Dévény-Orsova közötti királyi (Nagy) Magyarországon megtett útját említi az új híd kapcsán. Sójaja az aznap elhangzott ünnepi beszédek hangvételével megegyezően tíz évvel Trianon után nem meglepő módon „biztosan fog lobogni a magyar igazság, a magyar hit és reménység tüze” – a novemberi viharos szélbe kapaszzkodik.

Nem tudhatta, hogy a történelem forgószele merre viszi gondolatait, sóháját. Mi, utódok már tudjuk. Az „öreg folyó” és az „ifjú híd” párosítása viszont írásában időtálló az örök folyó és a fiatal acélszerkezet viszonyában – még most is. «

Az Országos Könyvtári Napok rendezvénysorozata Dunaföldváron

Többféle műfaj kedvelőit, többféle korosztályt szólítottak meg ebben az évben is a Berze-Nagy Ilona Városi Könyvtár munkatársai az Országos Könyvtári Napokhoz kapcsolódva.

» L. MÉSZÁROS IRMA

Ünnep volt ez a hét a résztvevőknek, s – a szervező munka dacára – a könyvtárosoknak is, hiszen 15. alkalommal tartják a könyvtári szakma legátfogóbb, legtöbb intézményt és résztvevőt megmozgató rendezvénysorozatát.

Az október 5-től 9-ig tartó héten a kisgyermekek részt vehettek egy furfangos bábelőadáson. Két óvodás csoport és egy elsős osztály izgulhatta-nevethette végig Lázár Ervin Vacskamati virága című meséjét Barkóczi Titanilla előadásában. A felnőtteket pedig könyvbemutató, új kiállítás és egy monodrámára várta.

Azért is voltak ünnepiek ezek az alkalmak, mert két estén dunaföldvári születésű, vagy városunkban élő alkotók mutatkozhatnak be.

Az erdélyi születésű Bakos András grafikusművész új látlatán azt az utat mutatta be, amelyet az utóbbi években bejárt. Stílusának és gondolatvilágának változásaiba László Sándor Gáborné gimnáziumi tanár avatta be a nézőket.

A Solton élő földvári gyökerű Kovács Dóra a Pitypangfalvi mesék című kötetével érkezett a Berze-Nagy Ilona Könyvtárba. Mint ha elsőszülött gyermekét emelné magasra, olyan meghitt szeretettel és élménnyel mesélt a mentálhigiénés szakemberként és művészeti terapeutaként is tevékenykedő elsőkötetes szerző. Mesélt a könyv megszületésének okairól, ötletéről, az írás és a szerkesztés élményéről, tapasztalatairól és arról a színes, illatokkal és érzések-

kel gazdag világról, amelyben a mese két főhőse, Madár Lenke és Bogár Emma él. Meséről volt szó, de olyanról, amelyet szívesen olvas a felnőtt is. Hiszen az a Kovács Dóra írta, aki megőrizte önmagában a gyermekit, a rácsodálkozás és a lényeglátás sajátos formáját. Mert Pitypangfalva nemcsak azért csodálatos, mert pitypangmező öleli körül, s "aki alkonyatkor gyalogszerrel nekiindul, kószál a házak között, bele-beleszippan a levegőbe, összegyűjti a hangokat, menthetetlenül beleszeret", hanem főleg azért, mert csodálatos emberek lakják. Olyanok, akik a bánatra is találnak varázsszert, ahol az emlékeket színes takaróba varrják. Az olvasók az elválás elviselésére is felvérteződnek – természetesen a mese varázserejével, s megtanulják összeszededegetni, életük pogyászába berakosgatni az igazán fontos dolgokat. Mert többek között egy finom csokis fánk receptje, egy kis üvegecske a reggeli harmattal, a barátnő gurgulázó nevetése egy zsákokcskában és sok

minden más is kerül abba a bőrdobba, amit az új életszakaszba induló kislány jelképesen magával visz.

A hét zárása egy különleges monodrámára volt, amelyet Vánca Gábor színművész hozott el a könyvtár előadótermébe. A Pál védőbeszéde című darabot pár héttel a Bibliamúzeumban tartott bemutató után hallhatták a földvári érdeklődők. A monodrámát kizárólag a Biblia szövegeiből állította össze maga az előadó. A Saulusból Paulusszá, azaz Pállá újjászülető apostol a darab főszerzője, aki az ítéletre várva adja elő megtérésének és missziós útjainak történetét, miközben Jézus Krisztusról tesz tanúbizonyságot. A bátorság, az őszinte hit és a szeretet ereje az az alapvető üzenet, amit hazavihettek a földvári nézők is ebben a pandémiás időszakban. Amint Vánca Gábor nyilatkozta a Parókia című lapnak: Bátorságot a félelem helyett, szeretetet a gyűlölet helyett, hiszen a "teljes szeretet kiüzi a félelmet". «

Egy szenvedély története

Interjúalanyomért nem kellett messzire mennem. Csak a szomszédba. Az utóbbi hónapokban többször láttam hazaérkezni kerékpárral. Egy-egy alkalommal megkérdeztem, hogy mennyit teker. Csak hatvanat – hangzott az egyik válasz. De amikor azt mondta, hogy kétszázat, bizony elkerekedett a szemem. Majd augusztus végén, a közösségi oldalon megláttam a térképet az általa megtett 611 kilométerről, s döntöttem: erről beszélgetnem kell vele.

» L. MÉSZÁROS IRMA

Ez a hobbi vagy inkább szenvedély hatnyolc éve kezdődött – indítja a történetét Ihász Zoltán. A Pannonia Bio földvári gyárában erjedési ipari technológusként dolgozó fiatalember általános iskolás korában atletizált ugyan, de a budapesti középiskolában, ahol műszerésznek tanult, semmit nem sportolt. A nyári szünetekben egy-egy barátjával elkerekedett a Balatonhoz vagy a Tisza-tóra. Később, már a napi munka után kedve támadt újra bringázni a mountain bike kerékpárral. Emlékszik, akkor a Bölskére megtett 8 kilométer után nehezebbre esett visszatekerni. Ma ilyen táv még bemelegítésnek sem elég.

2012 táján kezdett komolyabban foglalkozni ezzel a sporttal. Először talált egy utazásszervező céget, amely hétvégi programként szép vidékekre hívta a kerékpározás szerelmeseit. Ilyenkor kb. harmincfős csoportokban egyes vagy kettes sorokban, általában visszafogott tempóban hatvan–nyolcvan kilométert tekertek. Kísérő autó adta a biztonságot. Egy idő után egy-egy szakaszon, ahol az „ereszdel-a-hajam” szabadságát élvezte, érezte: a bicikli már a végét járja, de ő még tudna menni. Aztán rátalált Kuzler Béla blogbejegyzésére, amelyben a nagy hagyománnyal rendelkező Párizs-Brest-Párizs országúti teljesítménytúra 2015. májusi eseményéről számolt be. Beszippantott az élmény – mondja Zoli lelkesen. 2019 decemberében aztán rátalált a BRM (Brevet Randonnerurs Mondiaux) mozgalom magyarországi honlapjára, és elindult benne valami. Váltott. Azóta hét jelentős országúti kerékpártúrát teljesített. Ebből négy kétszáz kilométeres, egy-egy háromszáz és négy-öt száz, s a legutóbbi a leghosszabb, a hatszáz kilométeres – s mutatja a teljesítést bizonyító érmekeket. (Egy kétszázás elbújt a fiók mélyén, a hatszázás meg még postán van.) A párizsi klub elismeri ezeket az eredményeket. A kapott érmeiken ott van a PBP embléma, s a kitűzött cél időpontja is: 2023. Mert a következő nagy kihívást akkor tartják Franciaországban, amelyen a több ezer induló között Ihász Zoltán is szeretne részt venni. Ott, ahol maga a

start is egy napig tart, s ahol az út mentén végig tömegek biztatják lelkesen a bringásokat. Ez a cél lebeg Zoli szeme előtt. Az idei teljesítményével már megszerezte a Super Randonneur címet, mivel minden távot teljesített. (Tavaly ezt 37-en kapták meg Magyarországon.). De legnagyobb álma, hogy részt vegyen a PBP teljesítménytúrán, amelyet először 1891-ben a Petit Journal újság szervezett meg azzal a céllal, hogy demonstrálják a kerékpár létjogosultságát, praktikusságát.

A BRM honlapja szerint hazánkban 2011 óta van jelen a Randonneur mozgalom, azóta Magyarországon is lehetővé vált a kvalifikációs túrák teljesítése. A tavasztól kéthetente szervezett programokon bejárják az ország valamennyi tájegységét. Minden résztvevő a start előtt kap egy túrakártyát és egy útvonalleírást, amely alapján haladnia kell, s az egyes szakaszok ellenőrzőpontjain bejelentkezve szintidőn belül teljesíteni a távot. (200, 300, 400, 600 km). Ez nem verseny – hangsúlyozza Zoli –, az ember inkább önmagát, saját idejét győzi le, s önmagának bizonyít, hogy képes letekerni a következő száz kilométert is.

Ebben az évben Ihász Zoltán több mint 12 ezer kilométert tett meg. 134 alkalommal összesen 478 órát ült nyeregben. Természetesen már nem a korábbi MTB-n, hanem egy használtan vásárolt, könnyű, speciális anyagból készült, szupervékony gumival felszerelt országúti kerékpáron. Nagyon fontos a megfelelő ruházat és a mellkaspánt, amellyel önmagát, egészségügyi állapotát kontrollálja. Azt a célt szolgálja minden – mondja –, hogy optimalizálni tudjam a teljesítményt, s megfelelő pedálfordulattal, megfelelő egészségügyi állapotban elérjem a kitűzött célt. Zolinak nincs edzője, de sokat tanul bringás társaitól, az idősebbektől, akik közül páran már letekerték az 1200-as távot, de a fiatalabbaktól is. Amikor elkezdte, senkit sem ismert, most már barátai vannak köztük. Kiderült, hogy a környékről – Dunaújvárosból, Előszállásról, Perkátáról, Rétszilásról, Soltról – is akadnak megszállott túratársai.

A beszélgetés közben érzem, hogy nagy tudatosság kell ehhez a szenvedélyhez. Ésszel kell csinálni. A teljesítményhez jó karban kell tartania az embernek önmagát – reagál Zoli a megjegyzésemre. Reggelente tornázik, időnként masszázusra jár, s a teljesítménytúrák között hetente két–három alkalommal kerékpározik. Nemesyszer előfordul, hogy délutáni sportként leteker ötven–száz kilométert. Április elején tette meg az első kétszáz feletti távot, s még többször naponta 150–200 kilométert. A Balaton-kör háztól házig számítva 360 kilométer volt. Ekkor hajnali 2.38-kor indult és

21.55-kor érkezett a kapu elé. A Tour de Zala-karson kicsivel több mint egy órával jobb eredményt ért el, mint tavaly. Hogy hihetetlen? Igen, de az applikációban látott dokumentum bizonyítja. Nem mondja, hogy mindig könnyű, minden alkalommal vannak hullámvölgyek, főleg éjszaka, az álmosággal küzdve, de izomzattal bírja, a kitartás, a lelkesedés is megvan. Fényképei tanúsága szerint közben van még ereje, kedve gyönyörködni a Balaton-parti ►

► táj, avagy a Bakony, a Pilis, a Tisza-tó és a többi vidék szépségében.

A teljesítménytúrákon mindenki magára van utalva. A bringázás közben hihetetlen szabadságot érez az ember, a teljesítés végtelen öröme, az eredmény folytatásra sarkall – ösztöngi tapasztalatait. S mi a haszna? Az életmód. De a kitartást az élet más területein, a munkahelyén is kamatoztatja. Úgy véli, kiegyensúlyozottabb, tudatosabb, határozottabb, egészségesebb szemléletű ember lett. Ehhez hozzájárultak a BRM teljesítménytúrákat vé-

gigtekerő közösség alapelvei, amelyekben nem a versengést, nem a másik legyőzését hirdetik, hanem az önmaguk határainak, saját korlátainak tágítását, az erő, az akarat győzelmét, a cél teljesítését. Érbé be a célba! A cél az, hogy az adott körülmények között a lehető legjobban menj. Gyorsan menni, aztán feladni, mert nem tudta megvalósítani az időtervet, az a legnagyobb bukás – olvastam honlapjukon az egyik tanácsot.

Egy átlagembernek hihetetlen teljesítmény Zolié. De most már tudjuk, hogy az ő számára

semmi sem lehetetlen. Mi meg csak biztatjuk: Tekerj, Zoli, tekerj! Bízunk benne, hogy 2023-ban majd a francia falvak, városok lakói is ezt kiáltják a maguk nyelvén: Hajrá, hajrá! Meg tudod csinálni!

Ihász Zoli is buzdít mindenkit: menjen ki a szabadba és sportoljon. Elég picit kilépni a komfortzónából egy sietősebbre fogott sétával – kocogással, és mindjárt jobban érzi magát az ember. Csak az első lépést kell megtenni. «

(A Dunaföldvári Hírlapban 2020. 10.03-án megjelent írás szerkesztett változata)

Hűségesszárnyak

» SIMON ISTVÁN

Gyakran gyönyörködött a fecskékben, akik parányi testükkel, mint apró vadászpilóták ide-oda cikázva szárnyaltak az égen táplálékot gyűjtve kicsinyeknek. Mindig meghatódott ettől, meg attól a gondolattól, hogy ezek a mini madárkák képesek átrepülni a tengert is azért, hogy Afrikában kitelelhesse- nek s azután az igazi fészükbe hazatérhessenek. Mert a hűségesszárnyak átröpítenek minden mélység felett és hazaségítenek abba a fészükbe, ami csak a miénk. Ezért igen tisztelte az egész madársereg- letet a tipegő verébtől a magasban szárnyaló sasig. A galamboktól kis- sé idegenkedett gyerekkorától fog- va, mégis megbámulta őket, amikor a földvári hídról fölroppanva közös szárnyalásba kezdtek. Mintha lett volna a repülésüknek koreográfiája, olyan egyszerre repültek le s föl, szinte táncolva a levegőben. Szárnyalás címen meg is írta ezt a szem- et gyönyörködte látványt, mely meggyőzte arról, hogy a galambok örülnek, sőt boldogok miközben együtt szárnyalnak a Duna fölött. Maga is érezte azt az örömet és boldogságot, amikor a láthatatlan szárnyak fölemelték és a magasba röpi- tették. Ám „az évek szálltak, mint a percek”, s az idő múlásával azt vette észre, hogy a szárnyai elfáradtak, a lelkes szárnyalások lassan elma- radtak. Hűtlenek lettek hozzám a szárnyaim, gondolta keserűen, mi- közben J. A. sorai jutottak eszébe: Nem emel föl senki sem, belene- hezültem a sárba, fogadj magadhoz Istenem, hogy ne legyek kegyetlen árva. Innentől kezdve egyre szür- kébbek lettek a hétköznapok, rit-

kultak az örömeik, sokasodtak a bánatok, s már nem tudott igazán lelkesedni. Sebaj, szárnyak nélkül is lehet élni – vigasztalta magát olyankor, amikor nagyon nehéznek érezte a lelkét. Aki kenyere javát megette, az már ne az égben, hanem a földön járjon. Szerencsére maga se hitte, amit gondolt, s a szárnyairól igazából nem is akart lemondani. Annál is inkább, mert egy történettel üzent neki a Mindenható, miszerint az életben a szárnyunk nem elhanyagolható. Az történt ugyanis, hogy egy nyári reg- gelen furcsa zajokra ébredt a csalá- d. Álmatag gondolatok sorakoz- tak a fejében arról, hogy mi is törté- nethett valójában. Az a bizonyos zaj hol fölérősödött, hol egészen elhalkult, szinte meg is szűnt. Egy ilyen alkalmat kihasználva újra álomba merült, aztán megint éb- resztőt fűjt az a különös láрма, ami a kályha felől hangzott. Az ütemes zajt, mintha egy szárnyát verdeső madár okozta volna. A képtelenség- nek tűnő elképzelés egyre való- színűbbé vált, sőt beigazolódni lát- szott, hogy a kéménybe beleesett egy kismadár. Nem volt mit tenni, a hadművelet meg kellett tervezni és szervezni, melyben a szekrényt a faltól el kellett távolítani, s így mó- don a kémény tisztítónyílását sza- baddá tenni. Eközben az ütemesen verdeső láрма hol erősödött, hol meg elhallgatott. Miután sikerült a terepet szabaddá tenni és a nyílás fedelét levenni, a szárnyak egyre hangosabban verdestek. Kellő óva- tossággal, kesztyűs kézzel nyúlt a nyílásba, ahol egy parányi madárka járta magányos haláltáncát. A kis- cinyke madár mindenestől eltűnt a kesztyűs kézben, melyet a család ujjongó örömmel vett körül. Aztán

ünnepélyesen, a kert közepén meg- állva engedték szabadon az ügyet- len kis jövevényt, aki boldogan szárnyalt föl a ragyogóan kék égbé. Talán Mózes érezhette így magát, amikor kiszabadította népét Egyip- tomból, mint most ő, aki ezt az árva madárkát kimenekítette halálos rabságából. Miközben arra gondolt, ha ezek a kicsi szárnyak nem ver- destek volna olyan kitartóan, a gaz- dájuk bizony elpusztul. Hihetetlen erőfeszítésbe kerülhetett újra meg újra megkísérelni, szárnyalni, repülni. Hiába nem sikerült, a madár- ka nem adta föl, talán százszor is megpróbálta, hogy a kémény szűk

folyosóján át kijusson a szabadba. Nem sikerült neki, nem is sikerül- hetett, de szorgos szárnycsapásaiért ajándékba kapta a szabadságot, az életet. Szárnyak nélkül nem lehet élni, szárnyakra mindhalálig szük- ségünk van, mint az angyaloknak – gondolta eltűnődve. Ha ez a ma- dárka nem használja a szárnyát, el- pusztult volna. Ha olyan szűkös is az életünk, hogy már nem repülhe- tünk, szárnyakra akkor is szükség-ünk van, ha másért nem, hát azért, hogy verdessünk velük – bölcselke- dett magában, miközben úgy érez- te, mintha a hátán megmozdult vol- na valami. «

Márton Nap
2020. november 7.
Dunaföldvár, Rókus pincék

14.00 Kézműves foglalkozás Szabó Szabolcsné, Bettivel

14.30 Újborok megáldása a Rókus kápolnáánál

15.00 KÁRIKITTYOM TRIÓ koncertje

17.00 Zenés, lampionos pincejárás

16.00 libák futóversenye
Kötelező regisztráció november 5-ig

Forralt bor, tea, zsíros kenyér és sütemények a Kertbarát Klub szervezésében, Nyitott pincék, borkóstolás

INFORMÁCIÓ:
Dunaföldvári Művelődési Központ
www.dunafoldvar-muvhaz.hu
+36 75 541 000
muvhaz@dunafoldvar.hu

November 25. szerda, 19:00
MATTHIEU DELAPORTE
– ALEXANDRE DE LA
PATELLIÈRE:
**HOGYAN
NEVEZZELEK?**

*vígjáték két részben
a Veres1 Színház előadásában*

Főszereplők:
Vincenz: Simon Kornél
Elisabeth: Verebes Linda
Pierre: Kálid Artúr
Claude: Pál Tamás
Anna: Molnár Gyöngyi

Rendező: Schlanger András
Jegyár: 3.500 Ft

December 16. szerda 19:00
CLOUD MAGNINER
OSCAR

*Vígjáték két részben a HADART
Társulat előadásában*

Főszereplők:
Bertrand Barnier, szappangyáros:
Háda János
Madame Barnier, a felesége:
Vándor Éva / Mérai Kata
Christian Martin, szappanmenedzser:
Szabó Máté
Charlotte, az új szobalány:
Zakariás Éva
Jacqueline, a hazudós:
Laurinyecz Réka

Rendező: Háda János
Jegyár: 3.500 Ft

A házi orvosok péntek délutáni 12 órától 17 óraig történő rendelési ideje

- 2020.11.06. Dr. Hallai Róbert
- 2020.11.13. Dr. Englert Rolland
- 2020.11.20. Dr. Palkó Ágnes
- 2020.11.27. Dr. Móricz Zoltán
- 2020.12.04. Dr. Hallai Róbert
- 2020.12.11. Dr. Englert Rolland
- 2020.12.18. Dr. Palkó Ágnes

FÖLDVÁRI ADVENT A VÁRBAN

Vasárnap délutánként, 15 órától
November 29., december 6., 13. és 20.

Vásárvitálás
Játszóház

Tea, forralt bor, zsíros kenyér
Gyertyagyújtás és műsor

NOVEMBERI PROGRAMOK

*A programokat a Művelődési Központban tartjuk. Az ettől eltérő helyszíneket külön feltüntetjük.
Online jegyvásárlás minden programunkra: www.dunafoldvar-muvhaz.hu
A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk!*

November 5. csütörtök, 18.00

„SZÍNEKBE ÁLMODOTT VILÁGOM”

Dohárszki Judit festményeiből rendezett
kiállítás megnyitója
a Művelődési Központ előterében
Megnyitja: Lantos József festőművész

November 6. péntek, 19.00

MOZI – AZ UTOLSÓ CSÓK (2001)

olasz vígjáték
Szereplők: Stefano Accorsi,
Giovanna Mezzogiorno, Stefania Sandrelli
A belépés díjtalan

MÁRTON NAP

November 7. szombat 14.00

a Rókus pincéknél
Kézműves foglalkozás, újbork megáldása
a Rókus kápolnánál, koncert, libák futóversenye,
zenés, lampionos pincejárás
HOZD MAGGDA A BÖGRÉDET!
A járványhelyzetre tekintettel
teát és forralt bort kizárólag
saját bögrébe adunk!

November 10. kedd 18.00

NÉPSZERŰ TUDOMÁNY

Trianon a geográfia tükrében
Dr. Kubassek János a Magyar Földrajzi Múzeum igazgatója

November 11. szerda, 18.00

EGY KIÁLLÍTÁS KÉPEI

Nyámadiné Kovács Mária
kiállításának megnyitója a könyvtárban

November 12. csütörtök 18:00

DOKU-FILMKLUB

Vadonvilág – Gróf Széchenyi Zsigmond nyomában
magyar dokumentumfilm, 2019
A belépés díjtalan

November 17. szerda, 18.00

ÍRÓ-OLVASÓ TALÁLKOZÓ

Boza Anitával, az Elsikkasztott szerelem
című regény írójával

November 20. péntek 19:00

MOZI – A VILÁG NAGY ÉS A MEGVÁLTÁS

A SARKON ÓLÁLKODIK (2008)

bolgár-német-szlóven-magyar filmdráma
A belépés díjtalan

November 23. hétfő 17:00

ANGOLA – MAGYAR LÁSZLÓ NYOMÁBAN

Előadás az Ispánházbán a Dunaföldvári Magyar László
Tudományos Egyesület szervezésében
Előadó: Szilasi Ildikó antropológus, Afrika szakértő

November 24. kedd 18.00

NÉPSZERŰ TUDOMÁNY

Szőlészeti és Borászati Kutatóintézet
a Pécsi Tudományegyetemen
Dr. Teszlák Péter tudományos munkatárs

November 25. szerda, 19:00

MATTHIEU DELAPORTE – ALEXANDRE DE LA PATELLIÈRE: HOGYAN NEVEZZELEK?

*vígjáték két részben a Veres1 Színház előadásában
Jegyár: 3.500 Ft*

FÖLDVÁRI ADVENT A VÁRBAN

*November 29., december 6., 13. és 20.
Vasárnap délutánként, 15 órától
December 16. szerda 19:00*

CLOUD MAGNINER

OSCAR

*Vígjáték két részben a HADART Társulat előadásában.
Jegyár: 3.500 Ft*

Péter, a kosárfonó

A kosárkészítőt nemrég láttam meg a facebookon, a rendszer felhozta a fotóját, amelyen egy szép fonott ládát mutatott be, a ládában pedig egy fekete macska napozott elterülve. Szép volt a láda, szép volt a macska, ránéztem, ki ez, hát látom, komoly arcú fiatalember fonogatja a tárgyakat a képeken, kerekesszékekben, és a neve is ismerősnek tűnt, valahonnan régről. Bizony, pedagógus pályám kezdetén, még a csöndes Templom utcai épületben nem egyszer hallottam a nevét említeni, rendszerint valami éktelen csibészséggel kapcsolatban, és még fülemben cseng a már nyugdíjas kolléganő elhúzódo Csavajdaaaa... kiáltása a folyosó végéről.

» BAKSAY ERIKA

– Nem kerestem a bajt – somolyog –, mindig megtalált engem.

Nem emlékszik igazán azokra az alsós évekre, a tanítója neve sem ugrik be neki, ahogy csak kevés osztálytársáé is. Nem azért, mert rég volt, hiszen Csavajda Péter 81-es születésű. Inkább annak tudja be a kisebb foltokat a gyermekkori emlékek között, hogy motorbalesete után túlságosan hosszúra nyúlt a felépülés. 23 évesen Dunaegyháza és Apostag között sodródott ki motorjával egy kanyarban, nem ment gyorsan, megcsúszott egy sárfelhordáson. A háti 5-ös csigolyájánál roppant meg a gerince, utána több hónapon át filmszakadás, édesanyja elmondásából ismeri csak a történetet.

– Nagyjából két évig tartott a felépülésem, ennek az időnek egy része a rehabilitáció volt. Meg kell mondanom, hogy a többféle rehabilitációs intézményben eltöltött időből messze a kulcsi volt a legértékesebb: talán háromszor 3–4 hetet töltöttem el náluk, de ők tanítottak meg mindenre, ami igazán hasznos lehet. Hogyan bújjak bele egyedül a nadrágba, hogyan szálljak ki-be a kerekesszékből, hogyan élhetek úgy, hogy ne szoruljak különösebb segítségre. Mert az első idők elég keservesen teltek: édesanyámnak dolgoznia

kellett, mert a 26 800 forintos rokkantsági támogatás –ami mára a horribilis 33 800 forintra nőtt– nem sok mindenre volt elég. Ez idő tájt az állandó délelőttösként dolgozó anyu mellett a nagyszüleim segítettek nekem, hiszen mindenféle önállóság híján lényegében ágyban fekvő beteg voltam. A budapesti rehab után szinte fekvő helyzetben tudtam csak ülni, be voltam merevedve, amin aztán rengeteget javított a kulcsi rehabilitáció. Volt bennem akarat, azt gondoltam, egyszer még járnai fogok, járókerettel kezdtem gyakorolni, ami azt jelentette, hogy derékből próbáltam lendíteni a lábaimat, de a türelőtetés visszaütött, összeroppant a gerincem, meg kellett műteni.

Arról, hogyan ment a baleset következményeinek lelki feldolgozása, szűkszavúan nyilatkozik.

– Egy darabig reménykedtem, aztán leesett, hogy soha nem leszek olyan, mint régen. Mégsem emlékszem arra, hogy valaha is depressziós lettem volna.

Aztán a realitás talajára lépve a jövő irányába kezdtem nézni. 2005-ben megvettem az első autót, mert a mozgás szabadsága nagyon fontos volt. Hamarosan megláttam a Discovery-n egy filmet a vesszőfonásról, majd a földvári piacra járó erdélyi fonók mutatták meg nekem a kosárfonás alapjait. A többi autodidakta módon, sok–sok tapasztalattal és agyalással fejlesztettem hozzá. Szereztem volna én papírt is a szakmáról, ha lett volna rá lehetőség. Régen voltak ilyen jellegű tanfolyamok direkt a csökkent munkaképességűek számára, de ma már csak komoly pénzért (600 ezer forint), leginkább Budapesten lehet hozzájutni ilyenhez, egy olyan épületben, ami természetesen nem akadálymentes... ahogy egyébként a székszárdi felülvizsgálat helyszíne egy csigalépcsőn közelíthető meg...

A másik nagy előrelépés az volt, hogy a Damjanich utcai házból a kerekesszékekhez szépen alkalmazkodó mostani, Előszállási

úti házunkba költöztünk. Itt a hely, a körülmények, az épület fekvése, a sok melléképület mind alkalmas arra, hogy teljes munkaidőben dolgozzak, raktározni tudjam a készleteket, és még az utcán is meg tud állni az átmenő forgalom, ha vásárolni szeretne.

Míg világos van, kilépek az udvarra Ibolyával, hogy megnézzem, mit is jelent a készlet. A több helyiségből álló melléképületben nagy mennyiségű kosár, demizson, kisebb–nagyobb bútor, virágtartó és egyéb használati és dísz tárgy áll takaros halmokban, az alapanyag, a nyers Salix kosárfonó fűz nagy kötegekben, hátul hordókból készített edény a vesszők kifőzésére. A kicsike udvarban takaros magas ágyások, ezeket Péter készítette és ő is gon-

dozza a benne fejlődő növényeket, paprikát, paradicsomot, kiskerti zöldségfélét. Az udvaron kisteherautó áll, az üzlet kulcsfontosságú eszköze, hiszen Péter rengeteget utazik az áruval.

– Szezonban egy hétvégén sem vagyok itthon. Minden nagyobb kirakodóvásárra elmegyek, Hévíztől Szegeden keresztül Szombathelyig, Óriszentpéterig, a Balaton környékén is sok helyen megfordulok. A kocsit fel van szerelve minden eshetőségre, aludni is tudok benne, hiszen a vásárokra előző napon indulok. Megegett, hogy karácsonyi vásáron két éjszakát is a kocsiban töltöttem. Ezek az utak azonban a munkáról szólnak. Nagyon szeretek utazgatni szabadidőmben is, anyámmal vagy egyedül, megesik, ►

► hogy barátokkal. Legutóbb Szlovénián keresztül Olaszországba, majd vissza Szlovéniába és Horvátországba utaztunk, és nagyon sajnálom, hogy a járványhelyzet korlátoz ebben, mert én mennék többet is. Ehhez nem ragaszkodom az autóhoz, szívesen kerékpározok is, nyáron napi edzésként 30–40 kilométeres távokat is megteszek a gyári handbike-ommal.

Kimegyünk, megmutatja kézzel hajtható kerékpárját, amivel szívesen vesz részt szervezett kerékpáros megmozdulásokon, teljesítmény próbákon is, de csak úgy spontán elkerekedget a környéken, vagy bárhol az országban, sőt, barátjaival külföldi teljesítmény-túrát terveznek. Megmutatja a keresztesek elé kapcsolható kerékpáregységet is, mutatja a kisteherautót, rajta legutóbbi munkáját, egy fonnott kanapét, amit a neten már sokan megcsodáltak.

– Néha meglep, hogy mennyire sokan megnézik a tárgyaimat a facebook oldalamon, ahová mindig

felteszem az elkészült érdekesebb munkáimat, így például a kanapét is, ami nem volt kis munka, és nagyon büszke vagyok rá. Szakmailag nagy kihívás, de igazán azt a feladatot élvezem, ami nem rutinából megy, hanem van mit agyalni rajta. Na, ez is egy ilyen, és három nappal a kép feltöltése után az én oldalamon 2 és fél ezren lájkolták, 92-en megosztották és 103 véleményt fűztek hozzá. Az emberek megcsodálták a veszprémi színházból megrendelt királyi trónt, de az utóbbi idő legsikeresebb darabja egy osztott szenyveskosár volt, amit az én oldalamon 1500-an lájkoltak, 99-en szoltak hozzá és, ami a döbbenetes, 13 ezren osztottak meg és több mint 2 millióan látták. 14 365 követőm van. El sem hiszem.

Magam is megdöbbenek ezeken a számokon, és mihez tartás végett megnézem, az emberek kiket mennyire lájkolnak vagy osztanak meg. Kőhalmi Zoltán humorista közel 100 ezer követővel szokott annyi lájkot kapni a posztjaira,

mint Péter. Vagy kevesebbet. Ha ez számít.

– Rengetegen megkeresnek az ország minden részéről, sok megrendelést kapok mindenféle tárgyra, helyenként egyedi elképzelés szerint. Ezek legtöbbször bútorok, amit azért nem annyira egyszerű elkészíteni, mint a sokezedik kosarat. Ilyenkor napokig agyalok, tervezetek, rajzokat készítek, felvillanyoz a munka, nem úgy, mint egyes rutinszerű részfeladatok, amelyek a tevékenységem nemszeretem részét képezik.

Szóval bőven van munkám, kivételes esetektől eltekintve a megrendelés sorrendjében készítem el a tárgyakat. Ha most rendelne valaki valamit, már csak január közepe felé jutna hozzá, tele a megrendelő füzetem. Egyedül ennyire bírok rá.

Ha már szoba kerül, hogy egyedül, felmerül a kérdés, nem próbálkozott-e valamilyen párkapcsolattal.

– Voltak próbálkozásaim ez irányba, de egyik sem futott ki

jól. A nők félreértik a helyzetet, és azt gondolják, ápolót keresek. Ennél nagyobbat nem is tévedhetnének. Tudom, hogy nem egyformán kezelik az emberek a kerekesszékes életmódot, biztosan van, aki kevésbé aktív, mint én, de én partnert keresnék, ha keresnék, társat. Nem mondom, hogy teljesen lemondtam erről, de minőségi életet tudok élni párkapcsolat nélkül is, majdnem egyszerűbb nekem nélküle... Nem zavar, ha egyedül kell mennem bárhova is, mindenhol feltalálom magam.

A szobában közben ott nyújtózik a fekete macska, amelyik a facebookra feltöltött képeken trollkodott. Kiderül, van még egy ugyanolyan, sőt, egy szürke is, meg egy negyedik, beállós. A macskabrigád szemmel láthatóan szerette van, a világ otthon rendezett, Péter, a kosárfonó beszélgetés közepétől már megengedi magának a mosolyt is, kiderül, épp olyan csibész, mint akivel annak idején olyan sokat kiabáltak a tanárok. «

Megújult vezetőség a Vízitúra Sportklubban

Új elnökséggel folytatja tevékenységét az egyesületként működő dunaföldvári Beszédes József Vízitúra Sportklub, amely 1992-ben alakult Linka Jánosné Belvári Éva vezetésével.

» L. MÉSZÁROS IRMA

A nemrégiben megtartott tisztújító közgyűlésen az alapító elnök javaslatára a testnevelő tanári diplomával rendelkező Dósa Zoltánt választották új vezetőnek. A dunaföldvári kétgyermekes fiatalember a MOL százhalombattai Dunai Finomítója létesítményi tűzoltóságának (FER) parancsnokhelyettese. Az egyesület elnökségi tagja lett Varró Katalin és Vörös Márton. Mindannyian gyerekként, majd fiatal felnőttként, pedagógusként – segítőként hosszú éveken keresztül részt vettek a klub közösségi programjain, gazdag tapasztalattal rendelkeznek a fiatalokkal kapcsolatos

Dósa Zoltán

munkában is.

"Ha szereted a vizet, a természetet, jöhetsz velünk vízitúrázni, táborozni, sátrazni. Ha csak kaja-kozni, kenuzni akarsz, bérelhetsz tőlünk. Megpihenhetsz, táborozhatsz a jól felszerelt vízitelepünkön közvetlenül a Duna-parton az 1561-es fkm-nél. Szívesen látunk közösségi szabadidős programjainkon is a szép Duna-parti cső-

nakházunkban – hirdeti az egyesület évtizedek óta. Az új vezetőség a Linka Jánosné Éva néni által megteremtett hagyományokat folytatva, fiatalos lendülettel minél több gyermeknek és családnak szeretne gazdag kikapcsolódási lehetőséget biztosítani a csónakházban, illetve a Duna-parton, a Dunán. S nemcsak a nyári hónapokban, hanem az őszi-téli időszakban is.

Az első programjukat október harmadik szombatján tartották. A

jól sikerült Tök-Jó délutánon több mint százan töltötték együtt az időt. A programkínálatban szerepelt tökfáragás, kő- és tökfestés, célbádobó játék, kézműves foglalkozás. – A gyerekek a táborozás után alig akartak hazamenni. Fontosnak tartjuk, hogy a családok együtt éljék meg az élményeket és a gyerekek is élvezzék a közösségi programokat és a természetet – mondja Dósa Zoltán.

Az önkormányzat tulajdonában lévő, a földvári Duna-part ro- ►

Kutya-macska ABC

Rákóczi u. 2. (a városközpontban)
Telefon: 06 30 407 85 40

25 éves a Kutya-Macska ABC

Széles tápválaszték kutyáknak már 220 Ft/kg-tól, cicáknak már 390 Ft/kg-os ártól. **EUKANUBA** szuperprémium tápok teljes választéka.

Itt az ősz, énekes madaraink etetésének kezdete! Üzletünkben kapható faggyúgolyó, fekete napraforgó, vadmadár elegység. **Tízezer forint feletti vásárlás esetén a jubileum alkalmából gravírozott tollat adunk ajándékba.**

NYITVA TARTÁS:
HÉTKÖZNAP: 8⁰⁰–12³⁰, 14⁰⁰–17⁰⁰
SZOMBATON: 8⁰⁰–12⁰⁰

► mantikus helyén álló csónakház, amelyet a négy évtized alatt sok-sok ember kétkezi munkájával és anyagi támogatásával fejlesztettek az elődök, 2018 januárjában két óra alatt porig égett. Hamuvá lett az épület, minden sporteszközük, a teljes berendezés. De az ijedség után nagy akarat és társadalmi összefogás következett. 2019 nyarára már új épület állt a régi helyén. Az újjáépítés költségeinek közel a felét fedezte a biztosító által kifizetett összeg, a többi a dunaföldvári önkormányzat vállalta magára, a berendezéseket az adományozó magánemberek, közösségek, vállalkozók által felajánlott pénzből szerezték be.

A Beszédes József Vízitúra Sportklub új vezetője hangsúlyozza, hogy az újjászületett csónakház a földváriaké. Szívesen

fogadnak családokat, civil szervezeteket, munkahelyi közösségeket, de fő tevékenységüknek tekintik, hogy minél több gyermekkel megszeretessék a Dunát, az ifjabb generációk is megszerezzék a vízi jártasságot. Ezért nyáron ismét vízicsibe tábor, négy napos vízitábor tartanak, illetve egy hosszabb dunai túrát is szerveznek. Besegítenek az önkormányzat, az iskolák vagy más intézmény által szervezett táboroztatásba. A dunaújvárosi vízilabdázók már bejelentkeztek, de a hagyomány szerint bizonyára az ifjú úszók, kézilabdázók is szívesen töltik itt az edzőtáborozás napjait.

Örömmel fogadják a nemzetközi vízi úton érkező turistákat, a telephelyen sátorozási és tisztálkodási lehetőséget biztosítanak.

– Éva néni letette az alapokat, nekünk csak ügyesen folytatni

kell – mondja az új elnök. A jó alapokra lehet és kell építeni, a többi már rajtuk, az új vezetőségen és a tagságon múlik. Biznak benne, hogy a város képviselő-testülete a csónakház üzemeltetőjeként újra bizalmat szavaz nekik. «

Evangélikus templom nyitvatartás

Vasárnap: 9–12 óráig

Hétfő: 9–12; 14–18 óráig

Egyéb időpont Molnár Iván lelkésszel egyeztethető a +36-20-824-81-23-as telefonszámon.

Soros hirdetések

Gitár-, zeneelmélet-, jazzelmélet oktatást vállalom. Tel.: 30/95-52-703

Az Ifjúság téren 58 nm-es, téglalapítványú, szigetelt, 2. emeleti lakás és a hozzá tartozó 18 nm-es garázs eladó. Tel.: 30/974-27-96

Több mint száz résztvevője volt a dunaföldvári íjász versenynek

» SZABADOS SÁMUEL

A járványhelyzet tavasszal megbénította a Vallum Íjász Egyesület tervezett programjait, júniustól kezdődtek újra az edzések, a versenyek. A múlt évben – augusztusban – szerveztek a motocross pályán egy örömjász versenyt, ami sikeres volt. A résztvevők csak a nagy meleget kifogásolták. Ez évben október 10-én rendezték a versenyt, kellemes őszi időben. Meglepetésre 130 versenyző jelent meg az ország minden szegletéből. A nagy érdeklődés nyilván annak is szólt, hogy sok verseny maradt el az év

során. Voltak itt országos és Európa-bajnokok. A résztvevők elsősorban a pályát és a precíz szervezést dicsérték. A dimbes-dombos terepen valóban jól el lehetett rejteni a 3D-s verseny állat-maketteit. Vaddisznó, őz makettek lapultak a fűben vagy az ágak közt. Az íjások élvezték a változatos terepet. Mivel örömjászatról volt szó, az itteni eredmények nem számítottak bele az országos pontszerzésbe, de edzésnek kiválóan megfelelt az alkalom. A rendezők maguk írták ki a szabályokat, melyek kissé eltértek a nemzetközi szabályoktól, de épp ez tette izgalmassá a megmérette-

tést. A versenyzők arra biztatták a rendezőket, hogy jövőre is hirdessék meg az eseményt. A hazai íjások nagyszerűen teljesítettek. Három arany, egy ezüst és egy bronzérmert szereztek. Novemberben még egy verseny vár rájuk Foktón, amennyiben a vírus helyzet lehetővé teszi. Böde Sándor

egyesületi elnök nagy problémának tekinti, hogy téli edzéslehetőségük megszűnt, ugyanis nem használhatják az iskolai csarnokokat. Arra kéri a várost, hogy segítsenek abban, hogy télen valamiféle zárt térhez jussanak, lehet az magtár, raktár, vagy egyéb jelenleg üresen álló csarnok. «

Pont nélkül a DFC, az utánpótlás viszont remekel

» SZABADOS SÁMUEL

A megyei első osztályú labdarúgó bajnokság hatodik fordulója után sem szerzett még pontot a DFC. Lesnyik Gábor klubigazgató is szomorúan állapította

meg, hogy régen volt ilyen mélypontra a földvári felnőtt labdarúgás. A klubigazgató szerint várható volt ez a gyenge szereplés. A mezőny egyértelműen kettészakadt. Azok a csapatok, melyek mögött tőkeerős támogató

áll a nyáron erősíteni tudták kereteiket. Jó képességű játékosokat igazoltak, akár NB II szintről is. 4 – 5 csapat viszont pénz hiányában csak saját nevelésű játékosaira számíthat, a lelkesedés motiválja őket. Ezen a szinten ez viszont már kevés.

Kezdetben nagyarányú vereségeket szenvedtünk. A Dombóvár elleni mérkőzés volt a legszoro-

sabb, itt büntetőhöz jutottunk, de nem tudtuk értékesíteni, és 1:0-as vendég siker született. Tavasszal alsó és felsőház szakaszban folytatódik a bajnokság, a hozzánk hasonló képességű csapatokkal szemben remélhetően eredményesebbek leszünk.

A Holler UNFC korosztályos csapatai viszont nagyszerűen teljesítenek. Az U 14-es gárda ►

► vezeti a tabellát, az U-15-ös második helyen áll. Az U-19-esek is az élmezőnyhöz tartoznak. Ez örömteli dolog, de a mai hazai labdarúgás rendszeréből fakadóan a pálya szélén itt is megjelentek az akadémiák ügynökei, a tehetségkutatók, jelenleg is több földvári fiatalal tárgyalnak. Ennek akár örülhetünk is, de a legtehetségesebbek valószínűleg elkerülnek a városból.

Jó hír a klub háza tájáról, hogy szeptemberben elkezdődtek a

földmunkák a buszmegálló mögötti területen az leendő új városi sportcsarnok helyén. Az építkezés ezzel kezdetét vette. Problémát jelent viszont a vízelvezetés, mivel alacsony területről van szó, és a környék, s a belváros vizeinek nagy része itt gyűlik össze. Megindult a villamosvezetékek kiépítése is a területen. A munka dandárja tavaszra várható. Az építetők főleg a belső munkálatok kapcsán a helyi vállalkozókra is számítanak. «

Földvári Őszi Madonna született

Amikor készen lett, a maroknyi lelkes csapat tagjai egy gyerekmondókát idéztek: Ez elment vadászni, ez meglőtte, ez hazavitte... Igen, valami hasonló módon született meg a Földvári Őszi Madonna névre keresztelt új "szobor", amely a városközpontban, a Béke téren csal mosolyt az arra járók arcára.

» L. Mészáros Irma

Az interneten talált kép volt a kiindulópont. Kint éppen zuhogott az eső. Amikor megláttam, arra gondoltam, hogy ez nagyszerű ötlet. Milyen jó lenne a földvári ősze is kis vidámságot, szépséget csempészni! Elküldtem a fotót pár vállalkozó szemléletű ismerősömmel, többek között Baranyi Gyöngyinek. Ő – bár először hezitált – pár üzenetváltás után fellelkesedett, s a következő órákban már szervezkedtünk. Engedélyt kértünk a helyszín felhasználására. Egy-egy gazdálkodó jutott eszünkbe, akitől őszi növényeket, terményeket kérhettünk. Szerencsére azonnal igent mondtak. A kukoricaszárát Gálig Ferentől, a pampafüvet és a tökök egy részét Jákli Mihálytól, a másik felét Terner Istvánnétől és Tóth Gyöngynétől kaptuk. A hetet Gyöngyi anyukája, Baranyi Szabolcsné Margit néni nagy lelkesen az előkészítéssel töltötte. Nem akármennyit dolgozott! Kötözött, fűzött. Az sem számított, hogy néha-néha a sássszerű levelek meg-megszúrták az ujjait. A hét végére elkészült a fej és a fej-

dísz, a virágkosár, a ruha egy része, a nyakbavaló és a kutya. Aztán vasárnap reggel összejött a kreatív brigád. Gyöngyin kívül Bihari Gabriella, Horváth Szabó Kata tevékenykedett, a rögzítéshez, fűráshoz Bogár József adta a szaktudását. A hölgyek rakosgatták a kukoricaszárakat, kötözgettek, alakították. Néha kicsit lapos vagy púpos volt, de hamarosan elegáns hölgy formája lett. Megszületett a Földvári Őszi Madonna! A köré helyezett tökök, gesztenyék sárgálló színkompozíciója még gazdagítható, de a viszszejelzések már a születéskor pozitívak voltak.

Reméljük, lesz folytatás. Hiszen lapzártánkkor a Művelődési Központ tökfestésre invitálta a város apraját-nagyját, s az október 29-i eredményhirdetéskor a legjobb alkotásokat díjazták is. A három legszebb, legötletesebb tök készítője jutalmat kapott.

Ötlet, lelkesedés, aktív kezek és támogató gazdák... S újra született valami különleges. A maroknyi csapat bizonyította, hogy ötleteinket meg lehet valósítani, hogy magánemberként is tehetünk városunk hangulatáért, szépségéért.

Kedves Olvasók! Van egy üres terület a szűkebb lakóközteretekben? Szervezkedjétek, tegyetek ki egy pár tököt, alkossatok valami mókás figurát, s mindjárt jobban érzi magát mindenki még akkor is, ha majd újra szürke, esős napok köszöntenek ránk. Aztán pedig jöhetnek az adventi ötletek! «

A Madonna kistesója az iskola udvarán

TESZTELTE MÁR HALLÁSÁT?

Hallásgondozás – Hallókészülék ellátás

AZ ÚJ VIRON TÖLTHETŐ HALLÓKÉSZÜLÉK
a svájci megbízhatóság és minőség jelképe

INGYENES
PRÓBAHORDÁSI
LEHETŐSÉG

ELKÜLÖNÍTETT, FERTŐTLENÍTETT HELYSZÍNEEN ÉS ESZKÖZÖKKEL VÁRJÁ SZERETETTEL:

fül-orr-gégész
audiológus
szakorvosunk

DR. CSABA TÜNDE

és audiológus
szakasszisztensünk

KÁKONYI MÓNIKA

KÉRJEN MÉG MA IDŐPONTOT INGYENES HALLÁSVIZSGÁLATRA!

**7020 DUNAFÖLDVÁR,
GÁBOR PÁL U. 15.**

TEL.: 06 20 281 4195

www.yarus.hu
www.hallas.hu

NYITVA TARTÁS:

H: 8.00 - 15.30
Sze: 8.00 - 12.00
P: 8.00 - 15.30

PARTNERÜNK A SZILÁGYI OPTIKA

 TEL.: 06 70 329 0220
DUNAFÖLDVÁR, BÉKE TÉR 15.